R.L. STINE

Goosebumps

BUN VENIT ÎN TABĂRA DE COȘMAR!

R.L. STINE

GOOSEBUMPS®

Cărţile care îţi dau fiori

BUN VENIT ÎN TABĂRA DE COŞMAR!

Traducere din limba engleză
FABIOLA POPA

R.L. STINE
GOOSEBUMPS®
#09 Welcome to Camp Nightmare
Copyright © 1993 by Scholastic Inc.

Editura RAO

aprilie 2005

1

Mă uitam pe fereastra prăfuită, pe măsură ce autobuzul lua în stăpânire drumul îngust, şerpuitor. În depărtare, se vedeau dealurile roşii, ondulate, sub un cer galben-aprins.

Arbori albi şi scunzi străjuiau drumul, de parcă ar fi fost stâlpii unui gard. Eram în mijlocul sălbăticiei şi nu mai trecuserăm pe lângă nicio casă de vreo oră.

Scaunele autobuzului erau făcute din plastic tare, albastru. Când trecea peste vreun hop, ne sălta pe toţi de pe locurile noastre, iar noi râdeam şi ţipam. Şoferul bombănea şi striga la noi să ne potolim.

Erau douăzeci şi doi de copii care mergeau în tabără. Eu stăteam în spate, aşa că i-am putut număra.

Erau optsprezece băieţi şi doar patru fete. Mi-am imaginat că băieţii mergeau la tabăra Clar de Luna, unde mergeam şi eu, iar fetele la o tabără de fete din apropiere.

Fetele stăteau împreuna pe locurile din faţă şi vorbeau încet. Din când în când, mai aruncau câte o privire în spate, către băieţi. Aceştia erau mult mai zgomotoşi decât ele, spuneau bancuri, râdeau, scoteau sunete caraghioase, strigau tot felul de aiureli. Era o călătorie lungă, dar noi ne distram.

Pe băiatul de lângă mine îl chema Mike şi stătea pe locul de la fereastră. Mike semăna puţin cu un buldog. Era durduliu, avea faţa rotundă şi braţe şi picioare dolofane, iar părul îi era scurt, negru şi ţepos, şi se scărpina întruna în cap. Purta nişte pantaloni scurţi, lălâi şi un tricou verde, fără mâneci.

Stăteam unul lângă altul de la începutul drumului, dar nu a vorbit prea mult. Mi-am închipuit că era timid sau foarte emoţionat. Mi-a zis că nu mai fusese niciodată într-o tabără.

Nici eu nu mai fusesem în vreo tabără şi trebuie să recunosc că, pe măsură ce autobuzul se îndepărta de casă, începea să-mi fie puţin dor de mami şi de tati.

Am doisprezece ani, dar nu am stat niciodată prea mult timp

departe de casă. Deşi călătoria cu autobuzul era amuzantă, aveam un sentiment ciudat de tristeţe şi cred că şi cu Mike se întâmpla acelaşi lucru.

Stătea cu obrazul lipit de fereastră şi se uita la dealurile roşii care păreau că se rostogolesc în depărtare.

— Te simţi bine, Mike? l-am întrebat.

— Da, Billy, mi-a răspuns încet, fără să se întoarcă şi să mă privească.

Mă gândeam la mami şi la tati. În staţia de autobuz, păreau foarte serioşi şi cred că şi ei erau emoţionaţi de faptul că plecam în tabără pentru prima dată.

— O să-ţi scriem în fiecare zi, mi-a zis tati.

— Să dai tot ce ai mai bun, mi-a zis mami, strângându-mă în braţe mai tare decât de obicei.

Ce ciudat! De ce nu mi-a zis: „Să te distrezi bine”? De ce mi-a spus: „Să dai tot ce ai mai bun!”?

După cum vă puteţi da seama, îmi fac griji din orice.

Singurii băieţi cu care făcusem cunoştinţă până atunci erau cei de pe locurile din faţa noastră. Pe unul îl chema Colin, avea un păr castaniu care îi ajungea până la umeri şi purta ochelari de soare, aşa că nu îi puteai vedea ochii. Făcea pe durul şi avea o bentiţă roşie în jurul frunţii, pe care şi-o tot dezlega şi o lega la loc.

Lângă el, stătea un băiat voinic şi gălăgios care se numea Jay. Jay vorbea mult despre sport şi se lăuda întruna ce atlet grozav era el. Îi plăcea să-şi arate braţele groase, musculoase, mai ales când vreuna dintre fete se întorcea să se uite spre noi.

Jay îl tot necăjea în glumă pe Colin, îi dădea ghionturi, îi prindea capul sub braţul lui puternic şi îi făcea să-i alunece bentiţa.

Jay avea un păr roşcovan, des şi zburlit, care arăta de parcă nu ar fi fost niciodată pieptănat. Era mereu cu gura până la urechi şi se prostea întruna. Tot timpul cât a durat excursia a spus bancuri grosolane şi le-a strigat fetelor tot felul de lucruri.

— Hei, tu, cum te cheamă? a întrebat-o el pe fata blondă care stătea în faţă, lângă fereastră.

Ea s-a prefăcut mult timp că nu-l aude. Dar a patra oară când Jay a strigat-o, s-a întors, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

— Dawn, i-a răspuns. Iar aceasta este prietena mea, Dori, a arătat ea spre fata roşcată care stătea lângă ea.

— I-auzi, ce coincidenţă! Şi pe mine mă cheamă Dawn, glumi Jay.

Mulţi dintre băieţi începură să râdă, dar Dawn nu schiţă niciun zâmbet.

— Îmi pare bine să te cunosc, Dawn, i-a răspuns şi s-a întors cu spatele la el.

Autobuzul trecu peste o groapă şi ne săltă pe toţi de pe locurile noastre.

— Ia uite, Billy! spuse Mike arătând spre fereastră.

Mike nu mai scosese o vorbă de mult vreme.

M-am aplecat spre fereastră, încercând să văd ceea ce îmi arătase.

— Cred că am văzut o pisică de prerie, spuse el, scrutând priveliştea.

— Pe bune?

Tot ce vedeam era un pâlc de copaci scunzi, albi şi o mulţime de stânci roşii, colţuroase. Nici urmă de vreo pisică de prerie.

— A fugit în spatele stâncilor alea, îmi zise Mike, arătând cu degetul. Apoi se întoarse spre mine:

— Ai văzut vreun oraş sau vreo aşezare omenească?

— Nu, doar pustietate.

— Dar tabăra asta nu trebuia să fie lângă un oraş? a întrebat Mike, cu îngrijorare.

— Nu cred. Tata mi-a zis că tabăra Clar de Lună e dincolo de zona asta pustie, în pădure.

Mike reflectă ceva timp, încruntat.

— Şi dacă vrem să dăm telefon acasă sau avem nevoie de ceva?

— Probabil au telefoane în tabără.

Mi-am ridicat privirea la timp, ca să-l văd pe Jay aruncând ceva în direcţia fetelor din faţă. Părea a fi o minge verde, care a lovit-o pe Dawn în ceafă şi i s-a lipit de părul blond.

— Hei! a strigat Dawn furioasă, încercând să-şi scoată mingea lipicioasă din păr. Ce e asta?

S-a întors spre Jay, cu fulgere în priviri.

Acesta chicotea:

— Nu ştiu, am găsit-o sub scaun.

Dawn se încruntă şi aruncă mingea verde spre el. Nu îl nimeri şi lovi geamul din spate de care se lipi cu o bufnitură.

Toţi au început să râdă, iar Dawn şi prietena ei Dori s-au

strâmbat la Jay.

Colin se juca cu bentiţa cea roşie. Jay se făcu mic pe locul lui şi îşi sprijini genunchii de scaunul din faţă.

La câteva rânduri de scaune mai încolo, doi băieţi zâmbăreţi cântau un cântec pe care îl ştiam cu toţii, dar în care înlocuiseră cuvintele originale cu altele, mult mai grosolane. Câţiva copii au început să cânte împreună cu ei.

Deodată, fără niciun avertisment, autobuzul opri scrâşnind, alunecând cu zgomot pe şosea. Cu toţii am scos un strigăt de surpriză. Am fost săltat de pe locul meu şi m-am lovit cu pieptul de scaunul din faţă.

— Au, m-a durut!

Pe când mă aşezam înapoi pe locul meu, cu inima încă bătând puternic, şoferul se ridică şi se întoarse cu faţa spre noi, aplecându-se spre culoar:

— Oh!

Ţipete de frică au umplut micul autobuz când am văzut faţa şoferului.

Acesta avea un cap uriaş, roz, acoperit cu un smoc nepieptănat de păr albastru-aprins, care stătea drept, şi urechi lungi, ascuţite. Ochii enormi, roşii păreau să-i iasă din orbitele întunecate, gata să sară spre nasul ca un rât. Colţi albi, ascuţiţi îi ieşeau din gura căscata. Un lichid verde i se prelingea de pe buzele groase şi negre.

În liniştea şi groaza care se aşternură, şoferul îşi dădu pe spate capul cel monstruos şi scoase un răget de animal.

2

Răgetul şoferului fu atât de puternic, încât geamurile autobuzului zăngăniră.

Câţiva copii ţipară de frică.

Eu şi cu Mike ne-am lăsat în jos şi ne-am ascuns în spatele scaunului din faţa noastră.

— S-a transformat într-un monstru! şopti Mike, cu ochii măriţi de spaimă.

Apoi am auzit un râs în partea din faţă a autobuzului.

Când m-am ridicat, l-am văzut pe şofer ducându-şi mâna la părul cel albastru-aprins. A tras de el şi faţa a început să-i cadă!

— Oh, strigară câţiva copii îngroziţi.

Dar ne-am dat seama repede că faţa care atârna în mâna şoferului nu era decât o mască de monstru din cauciuc pe care el şi-o pusese ca să ne sperie.

Am constatat cu uşurare că faţa lui era una perfect normala. Era palid, avea păr negru, scurt şi rar, şi ochi albaştri, minusculi. Râdea, scuturându-şi capul şi se vede treaba că îi plăcea gluma pe care o făcuse.

— Pe toţi îi păcălesc! a declarat el, ridicând în aer masca aceea oribilă.

Câţiva copii începură şi ei să râdă. Dar majoritatea dintre noi eram prea uimiţi şi speriaţi, ca să ni se pară amuzant.

Deodată, expresia feţei i se schimbă.

— Toată lumea afară! a ordonat el, aspru.

Trase de un mâner şi uşa se deschise cu zgomot.

— Unde suntem? l-a întrebat cineva.

Dar şoferul nu luă în seamă întrebarea. Aşeza masca pe scaunul lui şi apoi, aplecându-se ca să nu se lovească la cap, se îndrepta către uşă.

M-am întins peste Mike şi am privit pe fereastra, dar nu am putut vedea mare lucru. Doar kilometri întregi de pământ

neted, gălbui, presărat din când în când cu moviliţe de pietre roşii. Semăna cu un deşert.

— De ce trebuie să coborâm aici? m-a întrebat Mike, întorcându-se către mine. Se vedea că e foarte îngrijorat.

— Poate aici este tabăra, am glumit eu, dar lui Mike nu i se părea amuzant.

Coborârăm cu toţii nedumeriţi. Eu şi cu Mike am fost ultimii, pentru că stăteam pe locurile din spate.

Când am păşit pe pământul tare, mi-am dus mâna la ochi ca să mă protejez de lumina soarelui, care strălucea puternic pe cerul după-amiezei. Ne aflam într-o zonă deschisă, netedă. Autobuzul era parcat lângă un refugiu de beton, cam de mărimea unui teren de tenis.

— Probabil că e vreo staţie de autobuz, i-am zis lui Mike. Un punct de oprire.

Mike îşi ţinea mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor scurţi. Bătu din picior, dar nu zise nimic.

Pe partea cealaltă a refugiului, Jay se tot hârjonea cu un băiat cu care nu făcusem cunoştinţă încă. Colin se sprijinea de autobuz, prefăcându-se a fi foarte calm. Cele patru fete stăteau în cerc lângă refugiu şi vorbeau încet despre ceva.

Câţiva băieţi se aşezaseră pe marginea refugiului pentru a-l privi pe şofer cum lucrează. Acesta începu să scoată genţile şi rucsacurile noastre şi să le ducă pe refugiu. Jay şi alţi băieţi organizaseră un concurs de aruncat cât mai departe pietricele roşii.

Ţinându-şi în continuare mâinile în buzunare, Mike se îndreptă spre şoferul transpirat.

— Unde suntem? De ce ne-am oprit aici? îl întreba îngrijorat.

Şoferul a scos o valiza neagră, grea, din fundul calei de bagaje. Se prefăcea că nu aude întrebările lui Mike. Acesta l-a întrebat din nou. Şi din nou el s-a comportat ca şi cum Mike nu ar fi fost acolo.

Mike se întoarse la mine încet, târându-şi picioarele pe pământul tare. Părea foarte îngrijorat.

Eu eram nedumerit, dar nu eram îngrijorat. Şoferul îşi vedea liniştit de treaba lui, descărcând autobuzul, aşa că, probabil, ştia ce face.

— De ce nu vrea să-mi răspundă? De ce nu ne zice nimic? mă întrebă Mike.

Mă simţeam prost din cauza faptului că Mike era neliniştit. Dar nu voiam să mai aud nicio întrebare de-a lui, fiindcă începea să mă neliniştească şi pe mine.

Am plecat de lângă el, îndreptându-mă spre refugiul lângă care stăteau cele patru fete. Undeva, mai departe, Jay şi amicii lui încă se mai întreceau la aruncat cu pietricele.

Când m-am apropiat, Dawn mi-a zâmbit. Apoi a privit iute în altă parte. Mi s-a părut foarte drăguţă. Părul ei blond strălucea în lumina soarelui.

— Eşti din Center City? m-a întrebat prietena ei, Dori, cu ochii pe jumătate închişi, cu faţa ei pistruiată.

— Nu, i-am răspuns, sunt din Midlands. E în nordul lui Center City. Lângă Golful Outreach.

— *Ştiu* unde se află Midlands! mi-o tăie scurt Dori.

Celelalte fete începură să râdă.

Am simţit cum obrajii îmi iau foc.

— Cum te cheamă? m-a întrebat Dawn, uitându-se lung la mine cu ochii ei verzi.

— Billy, i-am răspuns.

— Şi pe papagalul meu tot Billy îl cheamă, a strigat ea şi fetele râseră iarăşi.

— Voi încotro mergeţi? am întrebat eu repede, dornic să schimb subiectul. La ce tabără?

— La tabăra Clar de Lună. Există una pentru băieţi, alta pentru fete, a răspuns Doris. Acesta este un autobuz comun.

— Tabăra voastră e lângă a noastră? am întrebat. Eu habar n-aveam că există şi tabără de fete.

Dori ridică din umeri. Dawn răspunse:

— Nu ştim. E prima dată când mergem.

— Şi pentru mine. Oare de ce ne-o fi oprit aici?

Toate fetele ridicară din umeri.

L-am văzut pe Mike ceva mai departe, părând şi mai speriat. M-am întors şi m-am îndreptat spre el.

— Uită-te! Şoferul a terminat de cărat bagajele, a zis el, arătând cu degetul.

M-am întors şi l-am văzut pe şofer trântind uşiţa de la cala de bagaje.

— Ce se întâmplă? Vine cineva să ne ia de aici? De ce ne-a dat jos lucrurile? a strigat el.

— Mă duc să văd ce pot afla, i-am zis eu încet.

Am început să-mi fac drum către şoferul care stătea în faţa uşii deschise a autobuzului, ştergându-şi fruntea transpirată cu mâneca scurtă a cămăşii.

Când m-a văzut venind, s-a urcat repede în autobuz. S-a aşezat pe locul lui, trăgându-şi pe frunte un cozoroc verde.

— Vine cineva sa ne ia? l-am întrebat eu.

Spre stupoarea mea, a tras de mâner şi uşa mi s-a închis în nas. Motorul a pornit cu un zgomot puternic şi un nor gri de fum a ieşit pe ţeava de eşapament.

— Hei! am strigat eu şi am bătut supărat în geam.

A trebuit să sar înapoi, căci autobuzul porni, cu roţile scârţâind îngrozitor pe pământul tare.

— Nu trebuie să mă trânteşti!

Am privit furios la autobuzul care se îndepărtă cu zgomot pe drum. Apoi m-am întors către Mike. Stătea lângă cele patru fete şi toţi păreau supăraţi.

— Ne… ne-a părăsit, se bâlbâi el. Ne-a părăsit în mijlocul pustietăţii ăsteia!

Ne-am uitat după autobuz până când a dispărut dincolo de orizontul întunecat. Am rămas cu toţii foarte tăcuţi.

Câteva secunde mai târziu, am auzit nişte urlete înspăimântătoare de animale. Erau foarte aproape de noi. Şi se apropiau din ce în ce mai mult.

3

— Ce, ce e asta? se bâlbâi Mike.

Ne-am întors în direcţia din care veneau urletele ascuţite.

Păreau a se auzi de dincolo de refugiu. Mai întâi am crezut că Jay, Colin şi prietenii lor ne făceau vreo farsă, imitând animale ca să ne sperie.

Dar apoi am văzut expresia de spaimă de pe feţele lor. Jay, Colin şi ceilalţi îngheţaseră de frică; nu ei scoteau acele urlete.

Se auzeau din ce în ce mai tare. Şi mai aproape.

Ca o avertizare.

Apoi, privind cu atenţie dincolo de refugiu, le-am văzut. Erau nişte creaturi mici, închise la culoare, ghemuite, care se deplasau rostogolindu-se pe pământul neted, răsucindu-şi capetele şi părând agitate, pe măsură ce se apropiau de noi.

— Ce sunt? a strigat Mike, trăgându-se mai aproape de mine.

— Sunt lupi de prerie? a întrebat Dori cu o voce tremurătoare.

— Sper că nu! a strigat una dintre celelalte fete.

Ne-am suit toţi pe refugiul de beton şi ne-am ascuns după bagaje.

Urletele animalelor deveneau din ce în ce mai puternice, pe măsură ce se apropiau. Erau foarte multe şi alergau către noi, ca şi cum ar fi fost împinse de vânt.

— Ajutor! Ajutor! l-am auzit pe Mike strigând.

Lângă mine, Jay ţinea în mână două pietre de la concursul pe care îl organizaseră înainte.

— Adunaţi pietre! striga el înnebunit. Poate îi putem speria în acest fel!

Creaturile s-au oprit la câţiva metri de refugiu şi s-au ridicat ameninţătoare pe picioarele din spate.

Ghemuit între Mike şi Jay, le putem vedea clar acum. Erau lupi sau un fel de pisici. Stând în două labe, aveau aproape un metru înălţime.

Corpurile lor erau suple, aproape slăbănoage, acoperite cu o blană roşcată cu pete. Labele aveau gheare lungi, argintii, iar capetele erau la fel slabe ca şi corpurile. Se uitau la noi flămânzi, cu nişte ochi mici, roşii, de nevăstuică, iar boturile lungi se închideau şi se deschideau cu un clămpănit, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi argintii, ca nişte cuţite.

— Nu! Nu! Ajutor!

Mike căzu în genunchi, tremurând din tot corpul de spaimă.

Câţiva copii plângeau, alţii încremeniseră pe loc, privind la creaturile care se apropiau. Şi eu eram prea îngrozit ca să ţip, să mă mişc sau să pot face vreo mişcare. Inima îmi bătea cu putere, iar gura mi se uscase.

Animalele tăcură. Oprindu-se la vreo doi metri de refugiu, ne ţintuiau din priviri, clămpănind cu zgomot din fălcile flămânde.

— O să ne atace! a ţipat un băiat.

— Par foarte înfometaţi! am auzit-o pe una dintre fete.

O spumă albă şi groasă li se scurgea pe dinţii ascuţiţi, în timp ce continuau să-şi închidă şi să-şi deschidă boturile. Se auzea ca şi cum o duzină de trape de oţel ar fi fost închise în acelaşi timp.

Deodată, una dintre ele sări pe marginea refugiului.

— Nu! strigară mai mulţi copii într-un glas.

Ne înghesuirăm unii într-alţii, încercând să rămânem în spatele grămezilor de geamantane şi rucsacuri.

O alta creatură sări pe refugiu. Apoi încă trei.

Am făcut un pas înapoi.

L-am văzut pe Jay aruncând o piatră către unul dintre animale. Piatra a lovit refugiul şi a sărit departe. Dar animalele nu s-au speriat. Şi-au arcuit spinările, pregătindu-se de atac. Au început să scoată nişte sunete ascuţite şi au venit mai aproape.

Tot mai aproape.

Jay a aruncat încă o piatră.

De data asta, a nimerit una dintre fiare care a scos un urlet. Dar a continuat să înainteze, cu ochii roşii aţintiţi asupra lui Jay, cu fălcile clămpănind înfometate.

— Pleacă! a strigat Dori cu o voce tremurătoare. Du-te acasă! Pleacă!

Dar strigătele ei nu au avut niciun efect, căci animalele continuau să înainteze.

— Fugiţi! i-am îndemnat eu. Fugiţi!

— Sunt mai rapizi decât noi! a strigat cineva.

Urletele deveniră mai puternice, aproape asurzitoare, până când am fost înconjuraţi de un zid de sunete.

Înfiorătoarele creaturi se lăsară la pământ, pregătindu-se să sară.

— Fugiţi! le-am strigat din nou. Haideţi! Fugiţi!

Picioarele mi se-nmuiaseră şi nu voiau să mă asculte.

Încercând să fug de fiarele care atacau, m-am împiedicat de marginea refugiului.

Am căzut, m-am lovit cu capul de pământ şi am văzut stele verzi.

Mi-am dat seama că o să ma prindă. „Nu am nicio scăpare”, m-am gândit.

4

Am auzit strigătul de luptă, asemănător unei sirene.

Am auzit cum unghiile lungi ale fiarelor zgâriau betonul refugiului.

Am auzit strigătele şi plânsetele înspăimântate ale copiilor.

Apoi, pe când mă străduiam din toate puterile să mă ridic, am auzit un zgomot asurzitor. Mai întâi, am crezut că era vorba de o explozie şi că refugiul sărise în aer.

Dar mai apoi m-am întors şi am văzut puşca. Urmă o altă împuşcătură şi se ridică un fum alb.

Creaturile se întoarseră şi o luară la fugă, tăcute, cu blana lor rară măturând pământul, aproape târându-se, cu cozile între picioarele păroase.

— Ha, ha! Ia uite cum fug!

Bărbatul îşi ţinea puşca pe umăr, privind cum se retrăgeau animalele.

În spatele lui, se vedea un autobuz verde.

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf.

Toţii râdeau acum, ţopăind de bucurie, sărbătorind faptul că scăpaserăm ca prin urechile acului.

Eu însă eram încă prea şocat, ca să mă pot bucura.

— Fug precum nişte iepuri! declară omul cu o voce asurzitoare.

Îşi lăsă puşca jos.

Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că el coborâse din autobuzul taberei ca să ne salveze. Noi nu auziserăm, nici nu văzuserăm autobuzul datorită urletelor de atac ale fiarelor.

— Eşti bine, Mike? l-am întrebat eu, îndreptându-mă către noul meu prieten, care părea îngrozit.

— Cred că da, cred că sunt bine acum:

Dawn mă bătu cu palma pe spate, zâmbind.

— Suntem bine, suntem bine cu toţii acum!

Ne-am adunat în faţa omului cu puşca.

Era voinic şi avea o faţă roşie; era aproape chel, cu câteva fire de păr blond, ondulat, în jurul capului. Avea o mustaţă blondă sub un nas enorm ce semăna cu un cioc, şi nişte ochi mici, albaştri, ca de pasăre, sub nişte sprâncene blonde, stufoase.

— Salutare, copii! Eu sunt Unchiul Al. Sunt prietenul vostru, directorul acestei tabere. Sper că v-a plăcut primirea de care aţi avut parte la tabăra Clar de lună!

Câţiva au murmurat nişte răspunsuri.

Şi-a sprijinit puşca de autobuz şi a făcut câţiva paşi spre noi, studiindu-ne feţele. Purta pantaloni scurţi, albi şi un tricou verde care îi stătea întins pe burta mare. Doi tineri, îmbrăcaţi de asemenea în alb şi verde, ieşiră din autobuz cu nişte feţe serioase.

— Hai să încărcăm! le-a zis Unchiul Al, cu vocea lui puternică.

Nu şi-a cerut scuze fiindcă întârziase şi nici nu ne-a dat vreo explicaţie despre prezenţa animalelor; nici măcar nu ne-a întrebat dacă ne-am revenit după sperietura pe care o trăseserăm.

Cei doi îndrumători începură să care valizele şi să le înghesuie în cala de bagaje a autobuzului.

— Se pare că anul acesta avem un grup simpatic! Mai întâi, lăsăm fetele la tabăra de dincolo de râu. Apoi mergem să-i instalăm pe băieţi.

— Ce *era* cu animalele acelea îngrozitoare? îl întrebă Dori pe Unchiul Al.

Acesta păru că nu o aude.

Am început să ne suim în autobuz. M-am uitat după Mike şi l-am văzut la sfârşitul şirului care se formase. Era palid şi părea încă foarte şocat.

— Mi-a fost foarte, foarte frică! recunoscu el.

— Dar acum suntem în siguranţă, l-am liniştit eu. Acum ne putem relaxa şi ne putem distra.

— Sunt mort de foame, se plânse el. Nu am mâncat nimic toată ziua.

Unul dintre însoţitorii directorului îl auzi.

— Îţi va trece după ce vei gusta mâncarea din tabără, îi spuse el lui Mike.

Ne-am înghesuit în autobuz. Eu stăteam lângă Mike şi puteam să aud cum îi chiorăie stomacul. Brusc, mi-am dat

seama că şi eu eram lihnit de foame. Şi de-abia aşteptam să văd cum arata tabăra Clar de lună. Speram că nu ne va lua mult să ajungem acolo.

— Cât de departe este tabăra noastră? l-am întrebat pe Unchiul Al, care se urcase la volan.

Păru că nu mă aude.

— Mike, nu mai avem mult! i-am spus eu vesel, pe când autobuzul îşi vedea de drum.

Mike încercă să zâmbească.

— Îmi pare aşa de bine că *am plecat* de acolo!

Spre surpriza mea, nu merserăm mai mult de cinci minute cu autobuzul.

Cu toţii ne-am exprimat nedumerirea când am văzut cât de scurt fusese drumul. De ce nu ne dusese primul autobuz până acolo?

O placardă mare de lemn pe care era scris „TABĂRA CLAR DE LUNĂ” ni se înfăţişă privirii şi Unchiul Al întoarse autobuzul pe o alee de pietriş care ducea la tabără printr-un pâlc de copaci.

Am urmat drumeagul îngust care şerpuia dincolo de un râu mic, maroniu. Se iviră câteva căsuţe.

— Tabăra fetelor, ne anunţă Unchiul Al.

Autobuzul opri să coboare cele patru fete. Dawn ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Câteva minute mai târziu, ne-am oprit la tabăra băieţilor. Pe fereastra autobuzului puteam vedea un şir de căsuţe albe. Pe vârful unui deal, se afla o clădire mare, acoperită cu ţiglă albă, probabil o sală de întâlnire sau o cantină.

La marginea unui teren, trei îndrumători de tabără, toţi purtând tricouri albe cu verde, încercau să aprindă focul într-un grătar uriaş de piatră.

— O să luăm masa afară! i-am spus încântat lui Mike.

Începea să îmi placă.

Mike zâmbi şi el. Aproape că saliva, gândindu-se la mâncare.

Autobuzul se ori brusc la capătul unui şir de căsuţe. Unchiul Al se ridică repede de pe scaunul lui şi se întoarse către noi:

— Bine aţi venit în tabăra Clar de lună! a mugit el. Coborâţi şi aliniaţi-vă ca să vi se facă instructajul pentru cazare. După ce aţi despachetat şi aţi mâncat, ne vedem la focul de tabără!

Ne-am înghesuit făcând destul de multă gălăgie, ca să ieşim mai repede din autobuz. L-am văzut pe Jay cum îl bătea vesel

pe spate pe un alt băiat. Cred că ne simţeam cu toţii mult mai bine şi că uitaserăm de aventura de mai înainte.

Am coborât şi am tras aer în piept. În jur, mirosea frumos şi proaspăt. Am văzut un şir de brazi în spatele clădirii de pe deal.

Aşezându-mă la coadă, m-am uitat să văd unde este iazul. Auzeam susurul râului în spatele unui pâlc des de brazi, dar nu am zărit nimic.

Mike, Jay, Colin şi cu mine am fost cazaţi în acelaşi loc. Era căsuţa numărul 4. Mă gândeam că ar fi trebuit să aibă un nume mai interesant. Dar nu avea decât un număr. Căsuţa numărul 4.

Era foarte mică, avea tavanul jos şi ferestre pe ambele părţi. Nu ar fi putut adăposti mai mult de patru oameni. Înăuntru se aflau paturi suprapuse, iar lângă un perete, nişte rafturi înalte, cu un spaţiu pătrat în mijloc.

Când am intrat în căsuţă, am văzut că unul dintre paturi fusese deja ocupat. Fusese aşternut cu grija, pătura verde fusese împăturită corect şi pe ea se aflau nişte reviste de sport şi un reportofon.

— Probabil că este al îndrumătorului nostru, spuse Jay, examinând reportofonul.

— Sper că nu trebuie să purtam tricourile ale verzi urâte, zise Colin, strâmbându-se.

Încă mai purta ochelarii de soare, deşi soarele era la asfinţit şi înăuntru era aproape întuneric.

Jay a vrut unul din paturile de sus, iar Colin l-a luat pe cel de dedesubt.

— Pot să-l iau eu pe cel de jos? m-a întrebat Mike. Mă răsucesc în somn. Mi-e teamă că aş putea cădea din cel de sus.

— Sigur, nicio problemă, i-am răspuns. Oricum voiam patul de sus. Mi se părea că e mult mai amuzant.

— Sper că nu sforăie careva dintre voi, spuse Colin.

— Oricum nu o să dormim, spuse Jay. O sa ne distrăm toată noaptea.

Îl plesni în joacă pe Mike pe spate, dar atât de tare, încât acesta se lovi de noptiera.

— Hei, se plânse Mike. M-a durut!

— Scuze, cred că nu sunt conştient de propria putere, spuse Jay, rânjind spre Colin.

Uşa căsuţei se deschise şi un tip roşcat cu pistrui întunecaţi

intră, ducând cu el un sac mare de plastic gri. Era înalt, slăbănog şi purta pantaloni scurţi şi un tricou verde.

— Salut, băieţi, spuse el, lăsând jos sacul cu un geamăt. Se uită la noi, apoi arătă către sac. Aici sunt așternuturile voastre. Faceţi-vă paturile şi încercaţi să le faceţi la fel de frumos ca al meu.

Arătă spre patul de lângă fereastră, cel cu reportofonul pe el.

— Eşti îndrumătorul nostru? am întrebat eu.

— Da, eu sunt norocosul.

Se întoarse şi o luă spre uşă.

— Cum te cheamă? îl întreba Jay.

— Larry, răspunse, împingând uşa căsuţei. În câteva minute, o să aducă şi bagajele voastre. Puteţi să vă bateţi pentru locurile din dulapuri. Două dintre ele nu se deschid. Ieşi pe uşă, apoi se întoarse şi ne spuse: Să nu vă atingeţi de lucrurile mele.

Uşa se trânti tare în urma lui.

Uitându-mă pe fereastră, l-am văzut cum se îndepărtează repede, cu paşi mari, înclinându-şi capul la dreapta şi la stânga.

— Ce tip tare, mormăi Colin ironie.

— Foarte prietenos, adăugă Jay, scuturând din cap. Apoi am început să scotocim în sacul de plastic, de unde am scos cearşafuri şi pături de lână. Jay şi Colin au început să se bată pentru o pătură care, credeau ei, era mai moale decât celelalte.

Am pus un cearşaf pe salteaua mea şi am început să urc, ca să mi-o aranjez pe pat.

Eram la jumătatea scărilor când l-am auzit pe Mike ţipând.

5

Mike era chiar sub mine şi îşi făcea patul. A ţipat atât de tare, încât şi eu am scos un strigăt şi era să cad de pe sacră.

Am sărit jos, cu inima bătându-mi nebuneşte, şi m-am apropiat de el.

Holbându-se înaintea lui, cu gura deschisă de groază, Mike se dădu înapoi de lângă pat.

— Mike, ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Ce este?

— Ş… şerpi! se bâlbâi Mike, uitându-se cu ochii măriţi de spaimă la patul lui nefăcut.

— Poftim?

I-am urmărit privirea, dar era prea întuneric ca să pot vedea ceva.

Colin a râs.

— Lasă-ne cu gluma asta răsuflată!

— Larry a pus nişte şerpi de cauciuc în patul tău, a zis Jay, venind lângă noi.

— Nu sunt de cauciuc, sunt adevăraţi, a insistat Mike, cu o voce tremurătoare.

Jay a râs şi a clătinat din cap.

— Nu pot să cred că ai luat ţeapa asta!

Se îndreptă spre pat, apoi se opri.

— Hei!

M-am apropiat şi atunci am văzut doi şerpi. Ridicându-se din întuneric, îşi unduiau capetele netede, pregătindu-se de atac.

— Sunt adevăraţi! striga Jay, întorcându-se spre Colin. Sunt doi!

— Poate nu sunt veninoşi, spuse acesta, aventurându-se mai aproape.

Şerpii sâsâiau furioşi, înălţându-şi corpurile. Erau lungi şi subţiri, iar capetele erau mai late decât restul corpului. Limbile le luceau şi erau arcuiţi, gata de atac.

— Mi-e frică de şerpi, rosti Mike cu o voce pierdută.

— Probabil că şi lor le e frică de tine! glumi Jay, lovindu-l în spate.

Mike tresări. Nu avea chef de glume.

— Trebuie să-l chemăm pe Larry sau pe altcineva, zise Mike.

— Nici vorbă! Te descurci tu cu ei, Mike! Sunt doar doi.

Jay îl împinse pe Mike spre pat. Voia doar să-l sperie puţin.

Dar Mike se împiedică şi căzu pe pat.

Şerpii ţâşniră amândoi odată.

Am văzut cum unul din ei şi-a înfipt dinţii în mâna lui Mike.

Acesta se ridică în picioare, fără să reacţioneze în primul moment. Apoi scoase un urlet ascuţit.

Două picături de sânge apărură pe mâna lui dreaptă. Se holbă la ele, apoi se apucă de mână.

— M-a *muşcat,* ţipă el.

— Nu, am strigat eu.

— A pătruns prin piele? a întrebat Colin. A dat sângele?

Jay se repezi spre Mike şi îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, nu am vrut.

Mike gemu de durere.

— Doare foarte tare, şopti el.

Respira greu şi scotea sunete ciudate.

Şerpii, încolăciţi în mijlocul patului, începură să sâsâie din nou.

— Mai bine ne-am grăbi să mergem la infirmerie, zise Jay, continuând să-l sprijine pe Mike. Vin cu tine.

— Nu, nu, se bâlbâi Mike, cu faţa albă ca varul. Îl ţinea strâns de mână. Mă duc singur.

Ieşi val-vârtej din căsuţă, alergând cât îl ţineau picioarele. Uşa se trânti în urma lui.

— Nu am vrut să-l împing, ne-a explicat Jay. Îi părea rău: Doar glumeam, voiam să-l sperii niţel. Nu am vrut să cadă.

Vocea lui se pierdea pe măsură ce vorbea.

— Ce facem cu *ăştia?* am întrebat eu, arătând către cei doi şerpi încolăciţi.

— Îl chem eu pe Larry, se oferi Colin, îndreptându-se către uşă.

— Nu, stai! Uitaţi-vă! Stau pe patul lui Mike, nu-i aşa?

Jay şi Colin şi-au îndreptat privirile într-acolo. Cei doi şerpi se arcuiau iarăşi, pregătindu-se să muşte.

— Şi? întreba Jay, scărpinându-şi părul vâlvoi.

— Putem să-i înfăşurăm în cearşaf şi să-i ducem afară, am zis.

Jay se uită la mine.

— Aş fi vrut să-mi fi venit mie ideea asta!

— O să vă muşte, ne avertiză Colin.

M-am uitat la şerpi. Părea că şi ei mă examinează.

— Nu ne pot muşca prin cearşafuri, am zis.

— Pot încerca, a exclamat Colin, dându-se înapoi.

— Dacă suntem destul de rapizi, am zis eu, apropiindu-mă precaut de pat, îi putem înfăşură înainte să ştie ce se întâmplă cu ei.

Şerpii sâsâiră ameninţător, înălţându-se şi mai mult.

— Cum or fi intrat aici? întrebă Colin.

— Poate că în tabără *mişună* o puzderie de şerpi, zise Jay rânjind. Poate şi *tu* ai vreunul în pat, Colin.

— Hai să fim serioşi, am spus eu pe un ton grav, cu ochii aţintiţi asupra şerpilor încolăciţi. Încercăm sau nu?

— Da. Hai să o facem! răspunse Jay. Pentru Mike!

Colin nu spuse nimic.

— Pun pariu că pot să apuc unul şi să-l azvârl pe fereastră, zise Jay. Tu poţi să-l iei pe celălalt şi…

— Hai să încercăm mai întâi planul meu, am sugerat eu încet.

Ne-am târât către şerpi, pe furiş. Ne purtam cam prosteşte, pentru că ei oricum se uitau ţintă la noi.

Am arătat către un capăt al cearşafului care era îndoit pe pat.

— Tu ia-l de colţul acela şi apoi trage-l în sus, l-am instruit eu pe Jay.

— Dacă ratez? Sau dacă ratezi tu?

— Atunci am dat de belea, am răspuns eu mânios.

Cu ochii aţintiţi asupra şerpilor, am întins mâna către celălalt colţ al cearşafului.

— Gata? Unu, doi, trei!

Eram cu sufletul la gură şi de-abia puteam să respir.

— Unu, doi, trei.

La trei, ne-am repezit amândoi să prindem colţurile cearşafurilor.

— Trage! am strigat cu o voce pe care nici eu nu am recunoscut-o.

Am tras cearşaful şi am înnodat colţurile, ca la un săculeţ.

Pe fundul acestuia şerpii se zbăteau cu putere şi le auzeam fălcile clănţănind. Se zbăteau atât de tare, că cearşaful se mişca înainte şi înapoi.

— Nu le place, zise Jay pe când ne grăbeam către uşă, ţinând sacul mişcător între noi, încercând să nu-l apropiem de corp.

Am împins uşa cu umărul şi am alergat spre iarbă.

— Ce mai e?

— Nu te opri!

Vedeam cum unul din şerpi încerca să-şi scoată capul din sac.

— Grăbeşte-te!

Am trecut de căsuţe şi am ajuns lângă un pâlc de arbuşti. În spatele lor, se vedeau nişte arbori pitici. Când am ajuns la ei, ne-am luat avânt şi am azvârlit sacul spre ei. Când a căzut la pământ, s-a desfăcut. Cei doi şerpi s-au târât afară şi au dispărut printre copaci.

Jay şi cu mine am răsuflat uşuraţi. Am rămas un moment nemişcaţi, aduşi de spate, cu mâinile pe genunchi, încercând să ne recăpătăm suflul.

Aşezat pe vine, am încercat să văd şerpii, dar aceştia erau acum ascunşi şi în siguranţă în desimea pădurii.

— Cred că ar trebui să ducem cearşaful lui Mike înapoi, i-am spus eu în timp ce mă ridicam.

— Nu cred că o să vrea să doarmă pe el, a zis Jay. Dar s-a aplecat şi l-a luat din iarba, l-a împăturit şi mi l-a dat: Probabil că e îmbibat cu venin de şarpe, a adăugat el cu o mutră dezgustată.

Când am ajuns înapoi la căsuţă, Colin îşi făcuse patul şi era ocupat cu despachetatul genţii lui de voiaj, îndesind totul în dulapul de sus.

— Cum a mers? întrebă el cu indiferenţă.

— Oribil, a răspuns Jay, cu o expresie gravă. Ne-au muşcat pe amândoi, de două ori.

— Minţi foarte prost, nici măcar nu ar trebui să te oboseşti să o faci, i-a zis Colin râzând.

Jay începu să râdă şi el.

— Eşti un erou, zise Colin întorcându-se spre mine.

— Mersi de ajutor, zise Jay ironic.

Colin vru să-i răspundă, dar uşa căsuţei se deschise şi Larry

îşi arătă faţa pistruiata.

— Cum merge treaba? Aţi terminat?

— Am avut o mică problemă, i-a zis Jay.

— Unde e al patrulea puşti? Cel durduliu? a întrebat Larry, aplecându-se ca să nu dea cu capul de tocul uşii.

— Mike a fost muşcat de un şarpe, i-am zis eu.

— Erau doi şerpi în patul lui, a adăugat Jay.

Larry nu schiţă niciun gest. Nu părea deloc surprins.

— Unde s-a dus Mike? întrebă el indiferent, zdrobind un ţânţar care i se aşezase pe braţ.

— Mâna lui sângera. S-a dus la infirmerie, ca să i se acorde ajutor medical.

— Ce e? Larry rămase cu gura căscată.

— S-a dus la infirmerie, am repetat.

Larry îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Infirmerie? Ce infirmerie? zise el, râzând în hohote.

6

Uşa s-a deschis şi Mike a intrat, ţinându-se de mâna rănită. Era palid şi speriat.

— Mi s-a spus că nu există infirmerie.

Apoi îl zări pe Larry cocoţat în patul său.

— Larry… mâna mea, i-a zis Mike, arătându-i-o îndrumătorului.

Era plină de sânge care lucea.

Larry se lăsă pe podea.

— Cred că am nişte bandaje pe undeva, a zis el.

Trase de sub pat o valiză neagră, subţire şi începu să scotocească prin ea.

Mike stătea lângă el, ţinându-şi mâna în sus. Picături de sânge se prelingeau pe jos.

— Mi s-a zis că nu există infirmerie în tabără, a repetat Mike.

— Dacă te răneşti în *această* tabără, tre' să te descurci de unul singur, zise Larry pe un ton serios, scuturându-şi capul.

— Cred că începe să mi se umfle! zise Mike.

Larry îi dădu un sul de pansament.

— Sala de baie este la capătul căsuţelor astea, îi zise lui Mike, închizând valiza şi împingând-o la loc sub pat. Spală rana şi bandajeaz-o! Grăbeşte-te! Se apropie ora cinei.

Ţinând strâns pansamentul în mâna cea sănătoasă, Mike se grăbi să facă întocmai ce îi spusese Larry.

— Apropo, cum aţi reuşit să scoateţi şerpii de aici? întreba Larry, privind în jur.

— I-am dus afară în cearşaful lui Mike. A fost ideea lui Billy, a zis Jay.

Larry se uită lung la mine.

— Sunt impresionat. Ai fost foarte curajos.

— Probabil că semăn cu părinţii mei. Sunt oameni de ştiinţă. Un fel de exploratori. Sunt plecaţi mai tot timpul, explorează cele mai sălbatice locuri.

— Şi tabăra Clar de lună este un loc destul de sălbatic, zise Larry. Ar fi bine să aveţi grijă ce faceţi. Vă avertizez! Nu există infirmerie în aceasta tabără. Unchiul Al nu crede în dădăceală.

Crenvurştii erau aproape arşi, dar ne era atât de foame, că nu mai conta. Am înfulecat vreo trei în mai puţin de cinci minute. Nu cred că mi-a mai fost vreodată aşa de foame ca atunci.

Focul de tabără fusese făcut într-un luminiş înconjurat de stânci rotunde, albe. În spatele nostru, dincolo de dealul abrupt, se vedea clădirea mare, iar în faţă, un şir de brazi formau o perdea care ascundea privirii râul.

Printre nişte copaci mai rari, puteam vedea cum licăreşte un foc de tabără pe partea cealaltă a râului şi mă întrebam dacă nu cumva era focul de la tabăra fetelor.

Mă gândeam la Dawn şi la Dori şi mă întrebam când se vor reuni cele două tabere şi dacă le voi mai vedea.

Cina care avusese loc în jurul focului de tabără părea să fi binedispus pe toată lumea. Jay era singurul care se plângea că fuseseră arşi crenvurştii, deşi hăpăise vreo patru sau cinci.

Mike mâncase cu greu din cauza mâinii sale bandajate. Când a scăpat primul crenvurşt, credeam că o să izbucnească în lacrimi, dar spre sfârşitul mesei, devenise mai vesel. Mâna i se umflase puţin, dar zicea că nu îl mai doare aşa de tare.

Îndrumătorii puteau fi reperaţi cu uşurinţă, întrucât cu toţii purtau pantaloni scurţi albi şi tricouri verzi. Erau în număr de opt sau zece, toţi în vârstă de şaisprezece-şaptesprezece ani. Au mâncat împreună în linişte, ţinându-se departe de noi, cei veniţi în tabără. M-am tot uitat la Larry, dar el nu s-a întors niciodată să ne privească.

Mă gândeam la el, încercând să-mi dau seama dacă era doar timid sau dacă nu îi plăcea de noi, elevii din tabăra, când deodată Unchiul Al se ridică şi ne făcu semn să facem linişte.

— Băieţi, vreau să vă urez bun venit în tabăra Clar de Lună, începu el. Sper că nu vă simţiţi prea înghesuiţi în căsuţele în care aţi fost cazaţi. Ştiu că mulţi dintre voi se află pentru prima dată într-o tabără.

Vorbea repede, fără să facă pauză între propoziţii, de parca ar fi ţinut acest discurs pentru a mia oară şi voia să termine mai repede.

— Vreau să vă enumăr câteva reguli de bază pe care le avem aici, continuă el. În primul rând, stingerea se dă la ora nouă fix.

Mulţi dintre băieţi mormăiră nemulţumiţi.

— Poate credeţi că veţi putea încălca aceasta regulă, continuă Unchiul Al, fără să-i bage în seamă. Poate credeţi că vă veţi furişa din căsuţe ca să vă întâlniţi cu alţii sau să vă plimbaţi pe malul râului. Dar vă avertizez de pe acum că nu vom permite aşa ceva şi vom lua măsuri eficiente, pentru a ne asigura că această regulă va fi respectată.

Făcu o pauză pentru a-şi drege vocea.

Nişte băieţi chicoteau, iar în faţa mea, Jay râgâia zgomotos, ceea ce îi făcea pe cei din jur să chicotească şi mai tare.

Unchiul Al nu părea să audă nimic din toate acestea.

— Pe partea cealaltă a râului, se afla tabăra fetelor, continuă el, ridicând vocea şi arătând spre copaci. Puteţi vedea de aici focul lor de tabără. Vreau să subliniez faptul că e strict interzis să înotaţi sau să mergeţi cu barca spre tabăra fetelor.

Mai mulţi băieţi bodogăniră tare, făcându-i pe toţi să râdă, chiar şi pe câţiva dintre îndrumători. Doar Unchiul Al rămase serios.

— Pădurile din jurul taberei sunt pline de urşi grizzly, continuă el. Vin la râu să se adape şi să se scalde. Şi de obicei sunt foarte înfometaţi.

Aceste cuvinte stârniră o reacţie puternică printre toţi cei care ne aflam aşezaţi în jurul focului ce stătea să moară. Un băiat scoase un mormăit ca de urs, iar altul ţipă. Toată lumea râse.

— Nu cred că aţi mai râde dacă un urs v-ar smulge capul cu labele lui puternice, zise Unchiul Al pe un ton grav.

Se întoarse spre grupul de îndrumători care se afla în afara cercului nostru.

— Larry, Kurt, veniţi încoace! le ordona el.

Cei doi îndrumători se ridicară ascultători în picioare şi îşi croiră drum spre mijlocul cercului, oprindu-se lângă Unchiul Al.

— Vreau să le arătaţi băieţilor ce trebuie să facă atunci când... vreau să zic, *dacă* sunt atacaţi de un urs grizzly.

De îndată, cei doi îndrumători se azvârliră la pământ pe burta. Se întinseră cât erau de lungi şi îşi acoperiră ceafa cu mâinile.

— Aşa, bine. Sper că toată lumea este atentă, zise directorul taberei cu vocea ca un tunet. Acoperiţi-vă gâtul şi capul şi străduiţi-vă să rămâneţi nemişcaţi. Le făcu semn celor doi îndrumători: Mulţumesc, băieţi. Puteţi să vă ridicaţi!

— Au atacat vreodată urşii oamenii pe aici? am întrebat eu tare, făcându-mi mâinile pâlnie pentru ca Unchiul Al să mă audă.

— De două ori, anul trecut, zise el, întorcându-se spre mine.

Câţiva băieţi se înspăimântară.

— N-a fost deloc plăcut, continua Unchiul Al. E greu să rămâi nemişcat când te pipăie un urs cu labele şi te umple de saliva. Dar dacă te mişti…

Vorbele îi rămaseră suspendat în aer, lăsându-ne pe noi să ne imaginam restul.

Am simţit un fior pe şira spinării. Nu voiam să mă gândesc la urşi şi la atacurile lor. În ce fel de tabără mă trimiseseră mami şi tati? De abia aşteptam să-i sun ca să le povestesc ce se întâmplase până acum.

Unchiul Al aşteptă să se facă linişte, apoi arăta într-o parte.

— Vedeţi căbănuţa de acolo? întrebă el.

În lumina difuză a înserării am putut desluşi o cabană situată pe mijlocul dealului, pe partea dinspre clădirea unde se lua masa. Părea ceva mai mare decât celelalte căsuţe şi era înclinată într-o parte, ca şi cum vântul ar fi încercat să o răstoarne.

— Vreau să vedeţi cu toţii căsuţa aceea, ne avertiză Unchiul Al, cu o voce răsunătoare care acoperea trosnetul focului aproape violet. Este cunoscuta sub numele de Cabana Interzisă. Nu vorbim despre aceasta cabană şi nu ne apropiem niciodată de ea.

Am simţit alt fior pe şira spinării, în timp ce mă uitam prin lumina gri a serii la cabana întunecată şi aplecată. Am simţit o înţepătura ascuţită pe gât şi am încercat să prind ţânţarul care mă muşca, dar era prea târziu.

— Repet, strigă Unchiul Al. Aceasta este Cabana Interzisă. Este închisa şi baricadata de mulţi ani. Nimeni nu are voie să se apropie de ea. *Nimeni!*

Toată lumea începu să vorbească şi să râdă. Cred că era un râs mai degrabă nervos.

— De ce e interzisă Cabana Interzisa? întrebă cineva.

— Nu vorbim niciodată despre asta, răspunse sever Unchiul Al.

Jay se apleca şi îmi şopti la ureche:

— Hai să mergem să vedem despre ce e vorba.

Am râs, apoi m-am întors spre el.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Drept răspuns îmi aruncă un rânjet şi nu zise nimic.

M-am întors cu faţa către foc. Unchiul Al ne ură şedere plăcută şi spuse că de-abia aşteaptă să se distreze în tabăra de anul acesta.

— O ultima regulă, mai zise el. Trebuie să le scrieţi părinţilor voştri în fiecare zi. În fiecare zi! Vrem ca ei să ştie ce bine vă distraţi în tabăra Clar de Lună!

L-am văzut pe Mike ţinându-şi cu grijă mâna rănită.

— Începe să zvâcnească, mi-a zis el cu o voce din care răzbătea spaima.

— Poate are Larry vreun unguent, am spus. Hai să îl întrebăm!

Unchiul Al ne făcu semn că putem să plecăm. Ne-am ridicat cu toţii, întinzându-ne şi căscând şi ne-am îndreptat în grupuri mici spre căsuţe.

Mike şi cu mine am rămas mai la urmă, sperând să putem vorbi cu Larry. L-am văzut stând de vorbă cu ceilalţi îndrumători, faţă de care era mai înalt cu cel puţin un cap.

— Hei, Larry! îl striga Mike.

Dar până să ne facem noi loc printre copiii care veneau din sensul opus, Larry dispăruse.

— Poate s-a dus la căsuţa ca să se asigure că am respectat programul de stingere, am sugerat eu.

— Hai să vedem, zise Mike îngrijorat.

Am trecut repede pe lângă focul de tabără care aproape se stinsese. Nu mai trosnea, dar arunca încă licăriri roşii-violete. Apoi ne-am îndreptat spre căsuţa cu numărul 4, cotind pe după deal.

— Mă doare mâna rău, gemu Mike, ţinând-o cu grija. Nu mă văicăresc degeaba! Zvâcneşte şi se umflă, în plus, începe să mă ia cu frig.

— Larry va şti ce să facă, am încercat eu să-l liniştesc.

— Sper, răspunse Mike cu voce tremurată.

Ne-am oprit amândoi când am auzit urletele. Nişte urlete

înfiorătoare, precum cele ale unui animal rănit. Dar păreau a fi prea omeneşti, ca să fie scoase de un animal.

Urlete lungi, ascuţite, care despicau aerul şi al căror ecou răsuna în josul dealului.

Mike gemu de spaima. Se întoarse spre mine şi, în ciuda întunericului, i-am putut citi frica pe faţă.

— Urletele astea vin dinspre Cabana Interzisă, şopti el.

7

Câteva minute mai târziu, am reuşit sa ajungem la căsuţă. Jay şi Colin stăteau întinşi pe paturile lor, dar se vedea că erau şi ei îngrijoraţi.

— Unde este Larry? întreba Mike, cu o voce în care se strecurase frica.

— Nu-i aici, răspunse Colin.

— Unde *e?* întrebă Mike pe un ton ascuţit. Trebuie să-l găsim. Mâna mea!

— Trebuie să vină! încercă Jay să-l liniştească.

Prin fereastra deschisă încă se puteau auzi urletele ciudate.

— Auziţi? am întrebat eu ducându-mă spre fereastra şi ascultând cu atenţie.

— O fi vreo pisică de prerie, zise Colin.

— Pisicile de prerie nu urlă, zise Mike. Scheaună, dar nu urlă.

— De unde ştii tu? întreba Colin, îndreptându-se către patul lui Larry şi aşezându-se.

— Am învăţat la şcoală.

Un alt urlet ne reduse la tăcere; ascultam atenţi.

— Parcă ar fi un om, făcu Jay, ai cărui ochi luciră entuziasmaţi. Un om care sta închis în Cabana Interzisa de ani de zile.

Mike înghiţi cu greu.

— Crezi?

Jay şi Colin râseră.

— Ce să fac cu mâna asta? întrebă Mike, ridicând-o.

Era, într-adevăr, foarte umflată.

— Du-te şi mai spală-te o dată, i-am zis, şi bandajeaz-o din nou! Am încercat să străpung întunericul cu privirea. Poate Larry o să apară în curând şi o să-ţi dea ceva cu care să te ungi.

— Nu-mi vine să cred că aici nu există nicio infirmerie. De ce m-ar trimite părinţii mei într-o tabără în care nu există nici

infirmerie, nici asistente?

— Unchiului Al nu-i place să ne dădăcească, zise Colin, repetând cuvintele lui Larry.

Jay se ridică în picioare şi începu să-l imite pe Unchiul Al:

— „Nu vă apropiaţi de Cabana Interzisă!” strigă el cu voce dogită, răsunătoare. Îl imita destul de bine. „Nu vorbim despre această cabană şi nu ne apropiem niciodată de ea.”

Am râs cu toţii de felul cum îl imita Jay, chiar şi Mike.

— Ar trebui să mergem acolo astă-seară! spuse Colin cu entuziasm. Trebuie să vedem despre ce e vorba!

Atunci, se auzi un alt urlet prelung, de durere, care se rostogolea în josul dealului dinspre Cabana Interzisă.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse Mike încet, examinându-şi mâna. Se îndreptă către uşă: Mă duc să mă spăl.

Uşa se trânti în urma lui.

— E speriat, pufni Jay dispreţuitor.

— Şi eu sunt puţin speriat, am recunoscut. Din cauza urletelor astea îngrozitoare.

— În orice tabără există ceva de genul Cabanei Interzise. Directorul de tabără născoceşte poveşti, zise Colin.

— Da, directorilor de tabără le place să-i sperie pe copii. E singura distracţie de care au parte, adăugă Jay.

Îşi umflă pieptul şi îl imită din nou pe Unchiul Al:

— „Nu ieşiţi din căsuţe după ce s-a dat stingerea, altfel nimeni nu vă va mai vedea vreodată!” zise el cu voce tunătoare, apoi izbucni în râs.

— Nu se află nimic în Cabana aia Interzisă, spuse Colin, dând din cap. Probabil e pustie. E doar o gluma. Fiecare tabără îşi are povestea ei cu stafii.

— De unde ştii? am întrebat eu, trântindu-mă pe patul lui Mike. Ai mai fost vreodată în tabără?

— Nu, răspunse Colin. Dar am prieteni care mi-au povestit despre taberele unde au fost ei.

Îşi dădu jos ochelarii de soare pentru prima dată. Avea ochii albaştri şi strălucitori, ca nişte bile mari.

Deodată, se auzi sunetul unei goarne, care interpreta un cântec trist.

— Acesta trebuie să fie semnalul de stingere, am zis eu, căscând.

Am început să mă descalţ. Eram prea obosit ca să mă schimb sau să mă spăl. Plănuiam să mă culc în hainele de pe mine.

— Hai să ne furişăm afară şi să vedem ce e în Cabana Interzisă, ne îndemnă Jay. Hai, vom fi primii care vom face asta!

Am căscat din nou.

— Sunt prea obosit, le-am zis.

— Şi eu, zise Colin. Se întoarse spre Jay: Ce-ar fi să o lăsăm pe mâine seară?

Pe faţa lui Jay se citi o mare dezamăgire.

— Mâine, insistă Colin, azvârlindu-şi pantofii într-un colţ şi începând să-şi tragă şosetele.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul vostru!

Vocea ne făcu pe toţi trei să tresărim. Ne-am întors spre fereastră, în cadrul căreia apăruse dintr-odată capul lui Larry. Ne privea rânjind.

— Dacă aş fi în locul vostru, l-aş asculta pe Unchiul Al.

Oare de cât timp ne asculta? Ne spiona?

Uşa se deschise şi Larry intră, aplecându-şi capul.

— Unchiul Al nu glumea, zise el serios.

— Da, sigur, răspunse Colin sarcastic.

Se sui în pat şi se strecură sub pătura de lână.

— Presupun că fantoma din tabăra o să pună mâna pe noi dacă ieşim după ce s-a dat stingerea, glumi Jay, fluturând un prosop prin aer.

— Nu fantoma, zise Larry pe un ton blând. În schimb, Sabre o va face. Trase sertarul de la patul lui şi începu să caute ceva prin el.

— Ce? Cine e Sabre? am întrebat eu, trezindu-mă dintr-odată.

— Sabre nu e un *om,* răspunse Larry misterios.

— Sabre e un monstru cu ochii roşii care mănâncă în fiecare seară un copil din tabăra, râse Colin dispreţuitor. Se uită la mine: Nu există niciun Sabre. Larry ne serveşte o altă gogoaşă.

Larry se opri din scotocit în sertar şi îl privi pe Colin.

— Nu-i adevărat, insistă el cu voce scăzută. Încerc doar să vă scutesc de necazuri. Nu vreau să vă sperii!

— Atunci zi-ne, ce este Sabre? am întrebat eu nerăbdător.

Larry scoase un pulover din sertar, apoi îl închise.

— Nu cred că vreţi să ştiţi.
— Hai, spune-ne despre ce e vorba! l-am implorat eu.
— Nu o să ne zică.
— Doar atâta va spun. Sabre o să vă smulgă inima din piept, spuse Larry pe un ton sec.
Jay chicoti:
— Da, sigur!
— Vorbesc serios, replică Larry tăios. Nu glumesc, băieţi! Îşi trase plovărul peste cap. Nu mă credeţi? Ieşiţi într-o noapte afară! Ieşiţi şi veţi da de Sabre. Se chinuia să-şi bage mâna pe mâneca puloverului: Dar înainte de a face asta, lăsaţi-mi un bilet cu adresa voastră ca să ştiu unde să vă trimit lucrurile.

8

A doua zi dimineaţă ne-am distrat bine.

Ne-am trezit foarte devreme, soarele tocmai răsărea la orizont, iar aerul era rece şi umed. Se auzeau păsări care ciripeau.

Acest lucru îmi aducea minte de acasă. Pe când mă întindeam pe podea, m-am gândit la mami şi la tati, şi aş fi vrut să-i pot suna ca să le povestesc cum era în tabără. Dar era de-abia a doua zi şi mi-era ruşine să îi sun aşa de repede.

Mi-era foarte dor de casă. Noroc că nu prea aveam timp să fiu trist. După ce ne-am îmbrăcat cu haine curate, ne-am grăbit să ajungem la clădirea de pe deal care servea drept sală de întâlnire, de spectacole şi cantină.

În centrul încăperii enorme, se aflau aliniate şiruri de mese şi bănci lungi. Pereţii şi podeaua erau din lemn de sequoia, închis la culoare. Bârne din acelaşi lemn se întretăiau undeva, sus, deasupra capetelor noastre. Erau foarte puţine ferestre, aşa că ne simţeam de parcă ne-am fi aflat într-o peşteră uriaşă, întunecată.

Clinchetul veselei şi al tacâmurilor era asurzitor. Strigătele şi râsetele noastre se loveau de tavanul înalt şi ecoul răsuna din pereţii de lemn. Mike îmi striga ceva peste masă, dar nu auzeam din cauza vacarmului.

Unii se plângeau din cauza mâncării, dar mie mi se părea acceptabilă. Aveam ouă prăjite, şuncă, cartofi prăjiţi şi pâine prăjită, plus căni mari cu suc. Acasă, nu mănânc niciodată atât de mult. Dar aici îmi era foarte foame, aşa că am înfulecat totul.

După micul dejun ne-am aliniat afară pentru a forma diferite grupuri de activităţi. Soarele era în înaltul cerului. Ziua se anunţa foarte călduroasă. Ecoul vocilor noastre vesele se auzea peste deal. Râdeam şi vorbeam cu toţii şi ne simţeam bine.

Larry şi alţi doi îndrumători, având în mâini mape, stăteau în

faţa noastră ferindu-şi ochii de lumina puternică şi ne împărţeau pe grupuri. Primul grup, format din aproximativ zece băieţi, se îndreptă spre râu, ca să-şi petreacă dimineaţa înotând.

„Unii sunt foarte norocoşi”, m-am gândit eu. De-abia aşteptam să ajung la râu să văd cum e.

În timp ce aşteptam să fiu strigat, am zărit un telefon public lângă sala de mese şi mi-am adus aminte din nou de părinţii mei. M-am hotărât să îi sun mai târziu, pentru că eram nerăbdător să le descriu tabăra şi să le povestesc despre noii mei prieteni.

— Hai, băieţi, mergem pe terenul de fotbal, ne zise Larry. O să jucăm prima partidă de scratch-ball.

Vreo doisprezece dintre noi, inclusiv toţi cei din căsuţa noastră, l-au urmat pe Larry în josul dealului, spre fâşia de pământ plată, acoperită cu iarbă, care forma terenul de joacă.

Am mărit pasul pentru a-l ajunge din urmă pe Larry care întotdeauna părea că merge cu viteza maximă, întinzându-şi picioarele lungi, ca şi cum s-ar fi grăbit foarte tare.

— O să mergem să înotăm după asta? l-am întrebat eu.

Fără să încetinească, a aruncat o privire peste foile din mapă.

— Cred că da. O să aveţi nevoie de o baie. O să vă transpiraţi şi sufletul din voi.

— Ai mai jucat vreodată scratch-ball? mă întreba Jay, în timp ce ne grăbeam ca să ţinem pasul cu Larry.

— Da, sigur. Jucăm adesea la şcoală.

Larry se opri la colţul cel mai îndepărtat al terenului mare şi verde, unde fuseseră deja fixate bazele şi perimetrul de joc al celui aflat la bătaie. Ne alinie şi ne împărţi în două echipe.

Scratch-ball este un joc care se poate învăţa uşor. Jucătorul aflat la bătaie aruncă mingea în aer cât mai sus, apoi trebuie să alerge la baze înainte ca vreun jucător din echipa adversă să prindă mingea, să-l atingă cu ea sau să-l scoată afară.

Larry a început să ne strige, împărţindu-ne în două echipe. Dar când Mike şi-a auzit numele, a ieşit din rând, ţinându-şi cu grijă mâna bandajată.

— Nu cred că pot juca, Larry, s-a bâlbâit el.

— Haide, Mike, nu te văicări, i-a zis Larry pe un ton tăios.

— Dar mă doare rău, a insistat Mike, zvâcneşte foarte tare,

mă doare din umăr până în vârful degetelor. Uite, a mai zis el, ridicând mâna spre Larry, s-a umflat toată!

Larry i-a dat mâna la o parte cu blândeţe şi i-a zis să se ducă să stea la umbră.

— N-ar trebui să iau un medicament sau să mă ung cu ceva? întrebă Mike, cu o voce ascuţită.

Se vedea că nu era deloc într-o formă bună.

— Du-te şi stai acolo lângă copacul acela, i-a ordonat Larry, arătând către un pâlc de copaci scunzi, ce dădeau multă umbră, de la marginea terenului. Vorbim mai târziu despre asta.

Larry se întoarse spre noi şi fluieră începutul jocului.

— Îi ţin eu locul lui Mike în Echipa Albastră, anunţă el, intrând în teren.

Am uitat de Mike de îndată ce meciul a început. Ne distram pe cinste. Majoritatea băieţilor jucau foarte bine şi jocul era mult mai rapid ca acelea jucate cu prietenii mei de acasă.

Prima dată când am fost la bătaie am aruncat mingea foarte sus, dar a căzut exact în mâinile jucătorilor care erau la prindere, aşa că am ieşit afară din joc. A doua oară am ajuns la trei baze înainte de a fi atins şi scos iarăşi din joc.

Larry juca foarte bine. Când i-a venit rândul la bătaie a aruncat mingea cu foarte multa putere. Zbură deasupra capetelor jucătorilor din echipa adversă şi, pe când aceştia alergau după ea, Larry a ajuns la toate bazele, alergând cu uşurinţa cu picioarele lui lungi.

În setul al patrulea, echipa noastră, Echipa Albastra, avea un avantaj de doisprezece la şase. Ne agitaserăm cu toţii foarte tare, ne încălziserăm şi eram foarte transpiraţi. De-abia aşteptam să facem baie la râu.

Colin era în Echipa Roşie. Am observat că era singurul căruia nu părea să-i placă jocul. Fusese atins de două ori şi ratase o prindere uşoară pe teren. Mi-am dat seama că nu avea o constituţie prea sportivă, căci braţele lui erau lungi şi slabe, fără muşchi, şi alerga tare ciudat.

În setul al treilea, Colin începu să se certe cu un jucător din echipa mea, în legătură cu felul în care fusese aruncată mingea. Câteva minute mai târziu, începu să se certe şi cu Larry, pretinzând că acesta dăduse mingea afară.

Au ţipat unul la altul timp de câteva minute. Nu era mare

lucru, doar o ceartă obişnuită între jucători. În cele din urmă, Larry îi ordonă lui Colin să tacă şi să iasă din teren. Colin îl ascultă furios şi jocul continuă.

Eu nu m-am mai gândit la disputa asta. Astfel de certuri au loc mereu în timpul meciurilor. În plus, există jucători cărora le place cearta la fel de mult ca şi jocul în sine.

Dar în setul următor avu loc un incident ciudat, care mă făcu să mă simt prost şi mă puse pe gânduri.

Era rândul echipei lui Colin să arunce mingea. Colin păşi în zona de bătaie şi se pregăti să o arunce.

Larry era în afara terenului, iar eu stăteam lângă el.

Colin aruncă mingea în sus, dar nu foarte departe. Şi eu, şi Larry am alergat spre ea. Larry a ajuns primul, a prins mingea mică şi grea, şi-a tras braţul înapoi, apoi am văzut că expresia feţei i se schimba.

Am văzut cum trăsăturile i se schimonosesc de furie, iar ochii înguşti, de culoarea aramei, se micşorează din cauza concentrării.

Scoţând un icnet puternic, Larry arunca mingea cu toată forţa, lovindu-l pe Colin în cap. Se auzi o bufnitură, iar ochelarii de soare argintii ai lui Colin zburară prin aer.

Acesta se opri şi scoase un ţipăt scurt şi ascuţit. Ridică braţele, ca şi cum ar fi fost împuşcat, apoi genunchii i se înmuiară. Se prăbuşi grămadă, cu faţa în iarbă. Nu se mai mişca.

Mingea se rostogoli departe de el.

Am ţipat de spaima.

Apoi am văzut cum expresia feţei lui Larry se schimba din nou. Nu îi venea să-şi creadă ochilor. Stătea cu gura deschisă de groază.

— Nu! strigă el. Mi-a scăpat! Nu am vrut să azvârl cu mingea în el!

Ştiam că Larry minte. Văzusem furia de pe faţa lui, înainte ca el să arunce mingea.

M-am prăbuşit în genunchi, în timp ce Larry alerga către Colin. Eram ameţit, mi-era rău şi nu înţelegeam ce se întâmplă.

— Mingea mi-a scăpat! Mi-a scăpat! ţipa Larry.

„Mincinosule”, mă gândeam eu. „Mincinosule! Mincinosule!”

M-am forţat să mă ridic în picioare şi m-am grăbit spre cercul care se formase în jurul lui Colin. Când am ajuns acolo, Larry

era îngenuncheat lângă acesta şi îi ţinea capul cu blândeţe.

Ochii lui Colin erau larg-deschişi. Se uita la Larry cu privirea stinsă şi gemea uşor.

— Faceţi loc, striga Larry, privindu-l pe Colin. Mi-a scăpat mingea! Îmi pare foarte rău!

Colin gemu. Ochii i se învârteau în cap. Larry îi scoase bentiţa cea roşie şi îi şterse fruntea cu ea.

Colin gemu iarăşi, cu ochii închişi.

— Ajutaţi-mă să îl duc la sala de mese, le spuse Larry unor băieţi din Echipa Roşie. Restul schimbaţi-vă pentru baie! Instructorul de înot vă aşteaptă!

Am privit cum Larry şi cei doi băieţi îl ridică pe Colin şi îl duc spre sala de mese. Larry îl ţinea de umeri, iar băieţii – de picioare.

Senzaţia de greaţă din stomac nu îmi trecuse. Vedeam mereu în faţa ochilor furia de pe chipul lui Larry când a aruncat mingea, lovindu-l pe Colin în ceafă.

Ştiam ca o făcuse intenţionat. M-am luat după ei. Nu ştiu de ce, cred că eram atât de supărat, că nu mai gândeam cum trebuie.

Se aflau aproape de poalele dealului când l-am văzut pe Mike prinzându-i din urma. Alerga pe lângă Larry, ţinându-şi în sus mâna umflată:

— Pot să vin şi eu? îl implora Mike. Trebuie sa se uite cineva şi la mâna mea. E grav, Larry. Te rog, pot să vin?

— Da, ai face bine să vii, l-am auzit pe Larry răspunzând sec.

„Foarte bine”, m-am gândit. „În sfârşit, o să se ocupe cineva şi de mâna lui Mike.”

Fără să bag în seama transpiraţia care mi se scurgea pe frunte, i-am privit cum se îndreptau spre sala de mese.

„Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple”, m-am gândit, simţind deodată un fior rece, în ciuda soarelui puternic.

Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

De unde să ştiu că acesta era doar începutul grozăviilor ce aveau să urmeze?

9

Mai târziu în după-amiaza aceea, eu şi Jay ne-am apucat să le scriem părinţilor noştri. Eram destul de supărat din cauza celor întâmplate. Nu îmi ieşea din minte expresia de furie de pe chipul lui Larry înainte de a-l lovi cu mingea pe Colin.

Le-am scris despre asta părinţilor mei şi despre faptul că aici nu exista infirmerie, şi despre Cabana Interzisă.

Jay se opri din scris şi se uită la mine în timp ce stătea în pat. Era ars de soare, avea obrajii şi fruntea roşii.

Se scărpină în capul roşcovan.

— Cădem ca muştele, zise el, făcând semn în jurul lui, în căsuţa aproape goală.

— Da, am zis eu cu părere de rău. Sper ca Mike şi Colin să fie bine. Apoi am izbucnit: Larry l-a lovit intenţionat pe Colin.

— Poftim? Jay se opri din scărpinat şi îşi lăsâ mâna în jos: *Ce*-a făcut?

— L-a lovit pe Colin în cap intenţionat, am spus eu cu voce tremurată.

Nu voiam să zic nimănui, dar acum mă bucur că am făcut-o. Mă simt mai bine, acum că nu mai ţin totul secret.

Dar am văzut că Jay nu mă credea.

— Nu se poate, spuse el încet. Larry este îndrumătorul nostru. Mingea i-a scăpat! Asta-i tot!

Am început să ne contrazicem, când uşa căsuţei se deschise şi intra Colin, sprijinit de Larry.

— Colin! Cum te simţi? am strigat eu.

Şi eu, şi Jay am sărit în picioare.

— Destul de bine, ne răspunse Colin, cu un zâmbet forţat.

Nu îi puteam vedea ochii. Erau iarăşi ascunşi după ochelarii de soare argintii.

— Încă se mai clatină niţel, dar e bine, răspunde Larry vesel, ţinându-l de braţ.

— Parca văd dublu, recunoscu Colin. Încăperea asta pare

foarte aglomerată. Pe fiecare vă văd dublu.

Eu şi Jay am râs stânjeniţi.

Larry îl ajuta pe Colin să se aşeze pe patul de jos, în care stătuse Jay.

— În doua zile o să se vindece complet, ne-a zis Larry.

— Da, deja nu mă mai doare capul aşa rău, spuse Colin, frecându-şi uşor ceafa, apoi lungindu-se peste cuverturi.

— Te-a văzut un doctor?

— Nu, doar Unchiul Al. S-a uitat şi a zis că o să mă fac bine.

I-am aruncat o privire bănuitoare lui Larry, dar el ne-a întors spatele şi s-a ghemuit ca să caute ceva în sacul pe care îl ţinea sub pat.

— Unde e Mike? E bine? l-a întrebat Jay pe Larry.

— Îhî, răspunse acesta, fără să se întoarcă. E bine.

— Dar unde este? am întrebat eu.

Larry ridică din umeri.

— Cred că tot la sala de mese. Nu ştiu exact.

— Dar o să vină înapoi? am insistat eu.

Larry îndesă sacul sub pat şi se ridică.

— Aţi terminat de scris scrisorile? ne-a întrebat el. Grăbiţi-vă şi schimbaţi-vă pentru cină! Puteţi să puneţi scrisorile la căsuţa poştala de la sala de mese.

Se îndreptă către uşă.

— Nu uitaţi că astă-seară este Noaptea Corturilor. O să dormiţi în corturi.

Cu toţii am gemut.

— Dar este prea frig afară! a protestat Jay.

Larry nu îl băgă în seamă şi îi întoarse spatele.

— Larry, ai vreo alifie pentru arsuri? striga Jay după el.

— Nu, răspunse Larry şi dispăru pe uşă.

Împreună cu Jay l-am ajutat pe Colin să ajungă la sala de mese. Încă mai vedea dublu şi capul îl durea destul de rău.

Ne-am aşezat toţi trei la capătul unei mese lungi, care se afla cel mai aproape de fereastră. O boare rece ne răcorea pielea arsă de soare.

La cină, ni s-a servit carne cu cartofi şi sos. Nu era prea grozavă, dar îmi era atât de foame, că nu mai conta. Colin nu prea avea pofta de mâncare. Ciugulea din când în când din carnea gri.

Sala de mese era la fel de zgomotoasă ca totdeauna. Copii râdeau şi strigau prietenilor lor peste mesele lungi. La una dintre mese, nişte băieţi aruncau cu grisine.

Ca de obicei, îndrumătorii, îmbrăcaţi în alb şi verde, mâncau împreună la o masă într-un colţ şi nu ne băgau deloc în seamă.

Se răspândi zvonul că urma să învăţăm toate cântecele de tabără după cină, iar copiii începură să mormăie şi să se plângă din pricina asta.

Pe la jumătatea cinei, Jay şi băiatul care stătea vizavi de el la masă, pe nume Roger, începură să se prostească, încercând să-şi smulgă unul altuia grisinele. Jay trase tare şi câştigă grisina şi vărsă toată cana cu suc pe pantalonii mei scurţi.

— Hei!

Am sărit în picioare supărat, uitându-mă la pata mov care se întindea pe partea din faţă a pantalonilor.

— Billy a avut un accident, strigă Roger.

Şi toată lumea începu să râdă.

— Da, a făcut în pantaloni! adăugă Jay.

Tuturor li se părea foarte amuzant. Cineva aruncă în mine cu o grisină. Mă lovi întâi în piept şi apoi ateriză în farfurie. Se auziră iarăşi râsete.

Bătaia cu mâncare dură doar câteva minute, apoi doi îndrumători interveniră. M-am hotărât că ar fi mai bine să alerg la căsuţă să-mi schimb pantalonii. În timp ce ieşeam, i-am auzit pe Jay şi pe Colin făcând glume pe socoteala mea.

Am deschis uşa căsuţei cu umărul şi am intrat valvârtej în încăpere, ducându-mă direct la dulap ca să-mi deschid sertarul.

— Ce?!

Spre surprinderea mea, în sertar nu era nimic. Fusese golit complet.

— Ce se întâmplă? am strigat. Unde îmi sunt lucrurile?

Confuz, am făcut un pas înapoi şi mi-am dat seama că deschisesem un alt sertar. Nu era al meu, era al lui Mike.

Am rămas mult timp nemişcat, uitându-mă fix la sertarul gol.

Toate hainele lui Mike fuseseră luate. M-am întors şi m-am uitat după valiza lui, care trebuia să fie lângă patul nostru.

Şi valiza lui dispăruse.

Asta însemna că Mike nu avea să se mai întoarcă.

Am fost atât de supărat, că am alergat înapoi la sala de

mese fără să mă mai schimb.

Gâfâind, mi-am croit drum spre masa îndrumătorilor şi am ajuns în spatele lui Larry. Vorbea cu un alt îndrumător de lângă el, un tip gras cu păr blond, lung şi încâlcit.

— Larry, Mike a dispărut! am strigat eu aproape fără suflare.

Larry nu s-a întors, ci a continuat să discute cu colegul lui, de parcă nici nu aş fi fost acolo.

L-am apucat de umăr.

— Larry, ascultă! Mike a dispărut!

Larry s-a întors încet, supărat.

— Vezi-ţi de masa ta, Billy! Asta e rezervată doar îndrumătorilor, îmi zise el aspru.

— Dar cum rămâne cu Mike? am insistat eu cu glas ascuţit. Lucrurile lui au dispărut! Ce s-a întâmplat cu ele? E bine?

— De unde să ştiu eu? spuse Larry, enervat.

— L-au trimis acasă? am întrebat, refuzând să mă dau bătut până nu capăt un răspuns.

— Da. Probabil. Larry dădu din umeri şi îşi coborî privirea: Ai vărsat ceva pe pantaloni.

Îmi bătea inima atât de tare, încât simţeam sângele pulsându-mi la tâmple.

— Chiar nu ştii ce s-a întâmplat cu el? am întrebat eu, simţindu-mă la capătul puterilor.

Larry dădu din cap.

— Sunt sigur că este bine, zise el, întorcându-se la prietenii lui.

— Probabil s-a dus să facă o baie, chicoti tipul cu păr încâlcit.

Larry râse, împreună cu vreo câţiva dintre ceilalţi instructori.

Mie nu mi se părea amuzant. Mă simţeam destul de rău. Şi de înfricoşat.

„Oare îndrumătorilor din această tabără nu le pasă de ceea ce ni se întâmplă?” m-am întrebat amărât.

M-am întors la masă. Se servea desertul, budincă de ciocolată, dar nu îmi era foame.

Le-am spus lui Colin, lui Jay şi lui Roger despre faptul că sertarul lui Mike fusese golit şi că Larry pretindea că nu ştie nimic despre treaba asta. Dar ei nu au părut să se necăjească la fel de tare ca mine.

— Probabil că Unchiul Al l-a trimis pe Mike acasă din cauza mâinii lui umflate, zise Colin liniştit, jucându-se cu linguriţa în

budincă.

— Dar de ce nu a vrut Larry să-mi spună adevărul? am întrebat eu, simţindu-mă de parcă aş fi înghiţit o piatră uriaşă la cină. De ce a zis că nu ştie ce s-a întâmplat cu Mike?

— Îndrumătorilor nu le place să vorbească despre lucruri rele, spuse Jay, netezindu-şi prăjitura cu linguriţa. Se teme că astfel am avea coşmaruri.

Îşi umplu lingura de budincă, îşi luă avânt şi aruncă încărcătura pe fruntea lui Roger.

— Jay, eşti un om mort! îi strigă acesta, cufundându-şi linguriţa în budinca de ciocolată şi aruncând la rândul lui cu ea pe tricoul fără mâneci al lui Jay.

Începu un război cu budincă şi aceasta se întinse de-a lungul întregii mese.

Nu s-a mai spus nimic despre Mike.

După cină, Unchiul Al ne-a vorbit despre Noaptea Corturilor şi ne-a zis că ne vom distra foarte bine dormind în corturi.

— Să faceţi linişte, ca să nu vă atace urşii, glumi el.

„Ce să spun! Bună glumă!"

Apoi el şi îndrumătorii ne-au învăţat nişte cântece de tabără. Ne-au pus să le cântăm întruna până le-am învăţat.

Nu prea aveam chef de cântat. Dar Jay şi Roger au început să inventeze tot felul de porcării pe ritmul cântecelor. Şi în curând, mulţi dintre noi ne-am alăturat, cântând propriile versiuni cât ne ţineau plămânii.

Mai târziu, ne-am îndreptat către corturi. Era o noapte rece şi senină. Stele palide acopereau cerul indigo-întunecat.

L-am ajutat pe Colin să coboare dealul, căci încă mai vedea dublu şi se simţea slăbit.

Jay şi Roger mergeau înaintea noastră hârjonindu-se şi înghiontindu-se.

Deodată, Jay se întoarse către mine şi Colin.

— Astă-noapte e noaptea cea mare, şopti el cu un rânjet drăcesc lăţindu-i-se pe faţă.

— Ce? Despre ce vorbeşti? am întrebat.

— Ssst! îşi duse el degetul la buze. După ce adoarme toată lumea, eu şi cu Roger o să mergem să vedem care e treaba cu Cabana Interzisă. Vii cu noi? îl întrebă pe Colin.

Colin clătină din cap, fără entuziasm.

— Nu cred că pot, Jay.

Mergând cu spatele îşi pironi privirea în ochii mei.
— Dar tu, Billy? Vii?

10

— Cred că o să rămân cu Colin, i-am zis.

L-am auzit pe Roger mormăind că sunt un laş. Jay păru dezamăgit.

— O să pierzi toată distracţia, mi-a zis el.

— Nu-i nimic, oricum sunt cam obosit.

Era adevărat. Mă simţeam aşa de sfârşit după ziua aceea lungă, mă dureau toţi muşchii. Chiar şi părul mă durea!

În drumul spre corturi, băieţii au tot şuşotit întruna, făcând planuri.

La poalele dealului m-am oprit şi am privit în sus spre Cabana Interzisă. Mi se părea că se apleacă spre mine în lumina palidă a stelelor. Am ascultat, aşteptându-mă să aud urletele familiare, dar în noaptea asta era învăluită doar de o tăcere grea.

Corturile mari de plastic erau înşiruite în zona în care se aflau şi căsuţele. M-am târât într-al nostru şi m-am lungit pe sacul de dormit. Pământul era foarte tare. Mi-am dat seama că va fi o noapte lungă.

Jay şi Colin se prosteau cu sacii de dormit în spatele cortului.

— E foarte ciudat fără Mike, am zis eu, simţind un fior pe şira spinării.

— Acum, o să ai mai mult spaţiu ca să-ţi pui lucrurile, răspunse Jay nepăsător.

Stătea ghemuit, încordat, cu ochii spre întunericul de afară care se zărea prin deschizătura de câţiva centimetri a cortului.

Larry nu se vedea pe nicăieri. Colin stătea tăcut. Nu se simţea bine.

M-am întins, încercând să găsesc o poziţie confortabilă. Voiam să adorm. Dar ştiam că nu voi reuşi până când Jay şi Roger nu se vor întoarce din aventura lor.

Timpul se scurgea încet. Afară era frig şi aerul era greu şi umed înăuntrul cortului.

Mă uitam pe pereţii de plastic ai acestuia. Un gândac se plimba pe fruntea mea. L-am strivit.

Îi auzeam pe Jay şi pe Colin şuşotind în spatele meu, dar nu înţelegeam nimic din ceea ce spuneau. Jay chicotea nervos.

Probabil că aţipisem. Un fluierat insistent mă trezi. Îmi luă ceva timp ca să îmi dau seama că fluiera cineva în afara cortului.

Mi-am ridicat capul şi am văzut faţa lui Roger iţindu-se înăuntru. M-am ridicat în capul oaselor, îngrijorat.

— Urează-ne noroc! îmi şopti Jay.

— Noroc, am şoptit eu, cu greu din cauza somnului.

În întuneric, am văzut silueta masivă a lui Jay apropiindu-se de uşa cortului. O deschise, lăsând să se vadă o bucată de cer mov, apoi dispăru în noapte.

Simţeam fiori de spaimă.

— Hai să ne furişăm şi să ne întoarcem în căsuţă, i-am şoptit lui Colin. E prea frig aici, iar pământul e tare ca piatra.

Colin a fost de acord. Ne-am târât amândoi afară din cort şi ne-am îndreptat către căsuţa noastră cea drăguţă şi călduroasă. Înăuntru, ne-am dus la fereastră ca să încercăm să-i vedem pe Jay şi pe Roger.

— O să-i prindă, am şoptit eu. Simt asta.

— Ba nu, mă contrazise Colin. Dar nici nu o să vadă nimic. Nu e nimic de văzut acolo. E doar o cabană idioată!

Scoţându-mi capul pe fereastră, i-am putut auzi pe Jay şi pe Roger chicotind încet undeva, în întuneric, în tabără era o linişte de mormânt înfricoşătoare. Puteam să le aud şuşoteala şi foşnetul ierbii.

— Ar face bine să tacă, murmură Colin, sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Fac prea mult zgomot.

— Probabil că au ajuns pe vârful dealului acum, am şoptit eu.

Mi-am întins gâtul cât de mult am putut, dar nu i-am zărit.

Colin voi să răspundă, dar primul ţipat îl făcu să se oprească. Era un ţipăt de groază care sfâşie tăcerea.

— Oh, am strigat şi eu şi mi-am tras capul înăuntru.

— Era Jay sau Roger? întrebă Colin cu voce tremurătoare.

Al doilea ţipăt a fost şi mai groaznic decât primul.

Înainte să se piardă în noapte, am auzit răgetele animalelor. Ca erupţia unui tunet.

Apoi l-am auzit pe Jay implorând disperat:

— Ajutor! Vă rog, ajutaţi-ne!

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am ţâşnit către uşă şi am deschis-o. Cu ţipetele hidoase încă răsunându-mi în urechi, m-am cufundat în întuneric. Roua care acoperea pământul îmi uda picioarele.

— Jay, unde eşti? m-am trezit spunând, dar nu mi-am recunoscut vocea ascuţita, înspăimântată.

Apoi am văzut o silueta întunecata alergând spre mine, aplecată, cu braţele întinse.

— Jay! am strigat. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Alerga spre mine, tot aplecat în faţă, cu faţa schimonosita de spaimă, cu ochii larg deschişi, incapabil să clipească. Părul părea că i se ridicase şi stătea ţeapăn.

— L-a prins pe Roger, gemu el, iar pieptul parca îl trăgea şi mai tare în jos, deşi încerca să se îndrepte.

— Cine l-a prins?

— Ce era? întreba şi Colin, în spatele meu.

— Nu, nu ştiu, se bâlbâi Jay, închizând ochii cu putere. L-a făcut bucăţi pe Roger.

Jay scoase un suspin puternic. Apoi îşi deschise ochii şi îi roti în jur îngrozit.

— Iată-l! Acum vine după noi! ţipă el.

11

În lumina palidă a stelelor, am văzut cum lui Jay i se învârteau ochii în cap. Genunchii i se înmuiară şi alunecă spre pământ.

L-am prins înainte să cadă şi l-am târât în căsuţă. Colin trânti uşa în urma noastră.

Înăuntru, Jay începea să-şi revină încetul cu încetul. Toţi trei înţepenirăm locului şi ascultam cu atenţie. Încă îl mai sprijineam pe Jay de umeri. Era alb ca varul şi scotea gemete scurte, înspăimântate.

Am ascultat.

Linişte.

Aerul era fierbinte şi nu adia nici măcar un firicel de vânt.

Nimic nu mişca.

Nu se auzeau paşi. Niciun animal nu se apropia.

Doar gemetele înfricoşate ale lui Jay şi bătăile inimii mele.

Apoi, undeva la distanţă, am auzit urletul. Mai întâi încet şi jos, apoi ridicându-se pe aripile vântului. Un urlet care îmi îngheţă sângele în vine şi mă făcu să ţip:

— Este Sabre!

— *Nu-l lăsaţi să mă prindă!* ţipă şi Jay, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Căzu în genunchi pe podeaua căsuţei: Nu-l lăsaţi să mă prindă!

M-am uitat la Colin care se ghemuise lângă perete, departe de fereastră.

— Trebuie să-l găsim pe Larry. Trebuie să căutăm ajutor!

— Cum? întrebă Colin cu voce tremurătoare.

— *Nu-l lăsaţi să mă prindă!* repetă Jay, încolăcit la pământ.

— Nu vine încoace, i-am spus, cu o voce care se dorea a fi sigură şi liniştitoare. Suntem la adăpost în căsuţă, Jay! Nu vine încoace!

— Dar l-a prins pe Roger şi…

Jay tresări şi tot corpul i se convulsiona de spaimă.

Am simţit în piept un fior de groază, atunci când m-am gândit la Roger.

Chiar era adevărat? Era adevărat că Roger fusese atacat de o creatură hidoasă? Că fusese făcut bucăţi?

Auzisem ţipetele dinspre deal. Două ţipete care îţi îngheţau sângele în vine.

Fuseseră atât de puternice, atât de înspăimântătoare! Nu le auzise nimeni din toată tabăra? Nu auziseră şi ceilalţi copii ţipetele lui Roger? Nici îndrumătorii?

Am înţepenit pe loc şi am ascultat.

Linişte. Doar foşnetul frunzelor care fremătau în bătaia vântului.

Nicio voce. Niciun ţipăt. Niciun zgomot de paşi.

M-am întors către ceilalţi. Colin îl ajuta pe Jay să se suie în pat.

— Unde poate fi Larry? întrebă Colin.

Ochii lui, care de data asta nu erau ascunşi de ochelarii de soare argintii, arătau o frică teribilă.

— Unde sunt *cu toţii?* i-am întrebat eu, încrucişându-mi braţele pe piept şi plimbându-mă de colo-colo, în spaţiul mic dintre paturi.

— Nu se aude niciun sunet afară!

Am văzut cum ochii lui Jay se măresc de groază. Se uita pe fereastra deschisa.

— Creatura! Uite-o! Intră pe fereastră! ţipă el.

12

Toţi trei privirăm îngroziţi pe fereastra deschisă. Dar nicio creatură nu sări înăuntru.

Încremenit în mijlocul căsuţei, nu vedeam decât întuneric şi un şirag de stele palide.

În copacii de afară, greierii începură să cânte ascuţit. Nu se mai auzea nimic altceva.

Bietul Jay era atât de înfricoşat şi de tulburat, că avea vedenii.

Eu şi Colin am reuşit să-l liniştim oarecum. L-am convins să se descalţe şi să se întindă pe patul de jos. L-am acoperit cu trei pături ca să nu mai tremure.

Colin şi cu mine voiam să mergem după ajutor, dar ne era prea teamă să ieşim. Am stat treji toată noaptea. Dar Larry nu a apărut.

Cu excepţia cântecului greierilor şi a foşnetului copacilor bătuţi de vânt, în tabără era linişte.

Cred că la un moment dat am aţipit, chiar înainte de ivirea zorilor. Am avut coşmaruri ciudate despre incendii şi despre oameni care fugeau.

M-a trezit Colin scuturându-mă tare.

— Micul dejun, zise el răguşit. Grăbeşte-te! Am întârziat!

M-am ridicat în capul oaselor ameţit.

— Unde este Larry?

— Nu a venit, îmi răspunse Colin, arătând spre patul nedesfăcut.

— Trebuie să-l găsim! Trebuie să-i spunem ce s-a întâmplat! ţipă Jay, grăbindu-se spre uşă fără să îşi lege şireturile.

Colin şi cu mine pornirăm după el împiedicându-ne, pe jumătate adormiţi. Era o dimineaţă rece, mohorâtă. Soarele se străduia din greu să străbată pătura groasă de nori albi.

Ne-am oprit toţi trei la jumătatea drumului spre sala de mese. Cu teamă, am privit pământul din jurul Cabanei

Interzise. Nu ştiu ce ne aşteptam să vedem, dar nu era nici urmă de Roger.

Nu erau urme de luptă, nici sânge uscat pe jos, iar iarba înaltă nu fusese culcată la pământ.

— Ciudat, mormăi Jay, dând din cap.

L-am apucat de braţ ca să îl fac să se mişte din loc şi ne-am grăbit către sala de mese.

Înăuntru, era la fel de mult zgomot ca totdeauna. Copiii râdeau şi strigau unii la alţii. Totul părea a fi în regulă. Cred că încă nu se făcuse niciun anunţ despre Roger.

Nişte copii ne chemară pe mine şi pe Colin. Dar nu i-am băgat în seamă şi l-am căutat pe Roger la mese. Nici urmă de el.

Cu o senzaţie de greutate şi de greaţă în stomac, ne-am îndreptat în grabă spre masa îndrumătorilor.

Larry îşi luă ochii de la farfuria mare cu ochiuri şi şuncă şi ne privi cum ne apropiam.

— Ce s-a întâmplat cu Roger?

— E bine?

— Unde ai fost noaptea trecută?

— Eu şi Roger am fost atacaţi.

— Ne-a fost teamă să ieşim să te căutăm.

Toţi trei îl bombardam cu întrebări în acelaşi timp.

Larry se arătă foarte nedumerit şi îşi ridică ambele mâini ca să ne facă să tăcem.

— Hopa, staţi uşurel, băieţi! Despre ce vorbiţi?

— Despre Roger! ţipă Jay, a cărui faţă se înroşi brusc. Creatura aia a sărit pe el şi… şi…

Larry aruncă o privire celorlalţi îndrumători, care păreau la fel de uimiţi ca şi el.

— Creatura? Ce creatură?

— L-a atacat pe Roger! strigă Jay. Mă urmărea şi…

Larry se uită lung la Jay.

— A fost atacat cineva? Nu cred, Jay!

Se întoarse către îndrumătorul de lângă el, un băiat îndesat, pe nume Derek.

— Ai auzit ceva în zona pe care o ai sub supraveghere?

Derek dădu din cap.

— Roger nu face parte din grupul tău? îl întrebă Larry.

— Nu-i din grupul *meu.*

— Dar Roger… insistă Jay.

— Nu am fost informaţi despre niciun atac, îl întrerupse Larry. Dacă ar fi fost atacat cineva din tabără, am fi aflat cu siguranţă.

— Am fi auzit şi zgomotul. Ţipete sau ceva asemănător.

— Eu am auzit ţipete! le-am zis.

— Amândoi am auzit, a adăugat Colin repede. Iar Jay a venit la căsuţă alergând, strigând după ajutor.

— Păi, atunci, de ce n-a mai auzit şi altcineva? zise Larry, întorcându-şi privirea către Jay.

Expresia feţei i se schimbă.

— Când s-a întâmplat asta? Unde?

Jay se înroşi şi mai tare.

— După ce s-a dat stingerea, recunoscu el. Eu şi Roger ne-am dus la Cabana Interzisa.

— Eşti sigur ca nu era un urs? îl întrerupse Derek. Au fost văzuţi nişte urşi în josul râului ieri după-masă.

— Era o creatura! ţipă Jay supărat.

— N-ar fi trebuit să ieşiţi, zise Larry, dând din cap.

— De ce nu vrei sa mă asculţi? striga Jay. Roger a fost atacat. Chestia aia uriaşă a sărit pe el şi…

— Am fi auzit şi noi ceva, zise Derek calm, uitându-se la Larry.

— Da, aprobă acesta. Toţi îndrumătorii se aflau aici, în sala de mese. Am fi auzit ţipetele!

— Larry, trebuie să vezi despre ce e vorba, am zis eu, aproape plângând. Jay nu a inventat nimic. Toate astea s-au întâmplat pe bune!

— Bine, bine, răspunse Larry, ridicându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi dat bătut. O să-l întreb pe Unchiul Al dacă ştie ceva, da?

— Grăbeşte-te! insista Jay. Te rog!

— O să-l întreb după micul dejun, spuse Larry, întorcându-se la mâncarea lui. Ne vedem la locul de scăldat mai târziu. O să vă spun atunci ce părere are Unchiul Al.

— Larry… imploră Jay.

— Am spus că o să-l întreb pe Unchiul Al, i-o reteză acesta. Dacă s-a întâmplat ceva azi-noapte, el trebuie să ştie. Luă o bucata de şuncă din farfurie şi începu să o mestece. Eu cred că aţi visat urât, continuă el, uitându-se bănuitor la Jay. Dar o să vă zic ce mi-a spus Unchiul Al.

— N-am visat urât! ţipă Jay.

Larry ne întoarse spatele şi continuă să mănânce.

— Nu-ţi pasă *deloc?* ţipa Jay la el. Nu-ţi *pasă* ce se întâmplă cu noi?

Am văzut ca mulţi dintre copii se opriseră din mâncat ca să se uite la noi. L-am împins pe Jay şi am încercat să-l fac să se întoarcă la masa noastră Dar a insistat să-l căutăm din nou pe Roger prin sala de mese.

— Ştiu *că nu este* aici! *Nu* poate fi!

Pentru a doua oară, toţi trei am trecut printre mese, uitându-ne cu atenţie la fiecare chip.

Un lucru era sigur: Roger nu putea fi zărit nicăieri.

Soarele străbătuse printre norii groşi când am ajuns la locul de scăldat. Era încă răcoare. Arbuştii groşi cu frunze multe luceau umed în lumina albă a zilei.

Mi-am lăsat prosopul lângă un tufiş şi m-am apropiat de apa verzuie care curgea lin.

— Pun pariu că e rece în dimineaţa asta, i-am zis lui Colin care îşi lega şiretul de la şort.

— Vreau să mă întorc la căsuţă şi să mă culc, zise el, făcând un nod.

Nu mai vedea dublu, dar era obosit fiindcă stătuse treaz toată noaptea.

Mai mulţi copii se băgaseră deja în apă. Se plângeau că era rece, se stropeau şi se împingeau unii pe alţii.

— Unde e Larry? întrebă Jay, aproape fără suflare, făcându-şi loc printre arbuşti ca să ajungă la noi.

Părul lui roşcat era răvăşit, jumătate stătea ridicat pe o parte a capului. Ochii îi erau roşii şi încercănaţi.

— Unde e Larry? A promis că va fi aici, zise el, căutând cu febrilitate în jur.

— Aici sunt.

Ne-am întors toţi trei şi l-am văzut pe Larry ieşind din tufişurile de lângă noi. Purta un slip de baie larg, verde, în stilul taberei Clar de Lună.

— Ei bine? întrebă Jay. Ce a zis Unchiul Al despre Roger?

— Eu şi Unchiul Al am cercetat zona din jurul Cabanei Interzise. Nu a avut loc niciun atac. Nu ar fi avut cum, zise Larry cu o expresie serioasă, cu ochii aţintiţi asupra lui Jay.

— Dar l-a prins pe Roger, ţipă acesta. L-a făcut bucăţi. Am văzut totul!

Larry scutură din cap, continuând să-l privească fix pe Jay.

— Ăsta-i al doilea lucru pe care voiam să vi-l spun. Ne-am dus la birou şi am verificat dosarele. Anul acesta nu există aici niciun copil cu numele de Roger. Nici nume de botez, nici al doilea nume. Niciun Roger.

13

Jay rămase cu gura căscată şi scoase un geamăt înăbuşit. Ne uitam cu toţii uimiţi la Larry, încercând să facem faţă acestei veşti zguduitoare.

— S-a făcut o greşeală, zise Jay în cele din urmă, cu voce tremurând de emoţie. Am căutat peste tot în sala de mese, Larry. A dispărut! Nu mai e aici.

— Nu a fost niciodată aici, zis Larry pe un ton sec.

— Nu, nu cred! strigă Jay.

— Ce-aţi zice de o baie, băieţi? spuse Larry, îndreptându-se spre apă.

— Tu ce crezi? l-am întrebat eu. Nu îmi venea să cred că este atât de calm. Tu ce crezi că s-a întâmplat azi-noapte?

Larry ridică din umeri.

— Nu ştiu ce sa cred, îmi răspunse el, urmărindu-i cu privirea pe nişte copii care înotau departe de mal. Poate că încercaţi să-mi faceţi o farsă de prost gust.

— Cum? Asta crezi? striga Jay. Că e vorba de o farsă?

Larry dădu iar din umeri.

— E vremea pentru baie, băieţi! Încălziţi-vă niţel înainte de a intra!

Jay vru să mai adauge ceva, dar Larry îi întoarse spatele şi alergă spre apa cea verde. Făcu vreo cinci, şase paşi, apoi se scufundă şi începu să înoate ritmic.

— Eu nu intru în apă, zise Jay cu supărare. Mă duc la căsuţă.

Faţa îi era roşu-aprins, iar bărbia îi tremura. Era gata să plângă. Se întoarse şi începu să alerge spre tufişuri, târându-şi prosopul pe jos.

— Stai, aşteaptă!

Colin alergă după el.

Eu am rămas locului, gândindu-mă ce să fac. Nu voiam să mă duc după Jay la căsuţă. Nu îl puteam ajuta cu nimic.

M-am gândit că poate o baie rece mă va face să mă simt mai

bine. Sau poate nimic nu mă va face să mă simt mai bine, aşa eram de necăjit.

M-am uitat la ceilalţi copii care se scăldau. Larry, împreună cu un alt îndrumător, puneau la cale o întrecere. Îi auzeam discutând despre ce stil de înot trebuia folosit. „Cu toţii par să se distreze foarte bine”, m-am gândit eu, în timp ce îi priveam cum se aliniază. Eu de ce nu mă distram?

De ce eram aşa de înspăimântat şi de nefericit de când sosisem aici? De ce nu vedea nimeni altcineva că tabăra asta e atât de ciudată şi de înfricoşătoare?

Am dat din cap, fără a putea răspunde la această întrebare.

M-am hotărât, am nevoie de o baie.

Am făcu un pas către apă.

Dar cineva a ieşit din tufişuri şi m-a înşfăcat brutal pe la spate.

Am încercat să ţip.

Dar atacatorul meu mi-a acoperit repede gura cu mâna, ca să mă facă să tac.

14

Am încercat să mă smulg din strânsoare, dar fusesem luat pe nepregătite.

Pentru că eram tras cu putere, mi-am pierdut echilibrul şi am ajuns în tufiş.

„E o glumă? Ce se întâmplă?” m-am întrebat.

Deodată, pe când mă zbăteam să mă eliberez, mâinile îmi dădură drumul. Am căzut cu capul înainte într-o grămadă de frunze verzi, cărnoase. Mi-a luat ceva timp să mă ridic. Apoi m-am întors cu faţa către atacatorul meu.

— Dawn! am strigat.

— Ssst! - sări înainte şi îmi puse iar mâna la gură. Ghemuieşte-te la pământ! O să te vadă!

M-am pitit ascultător după tufişul scund. Îmi dădu drumul din nou şi se depărtă puţin. Purta un costum de baie albastru, dintr-o bucată. Era ud. Şi părul îi era ud, iar broboane de apă îi picura pe umerii goi.

— Dawn, ce faci aici? am şoptit eu, aşezându-mă în genunchi.

Înainte ca Dawn să apuce să răspundă, o altă siluetă în costum de baie albastru ieşi repede din tufişuri, mergând pe vine. Era Dori, prietena lui Dawn.

— Am înotat până aici, dis-de-dimineaţă, răspunse Dori, trăgând nervoasa de părul ei ondulat. Am aşteptat în tufişuri.

— Dar nu aveţi voie, am zis eu, fără să pot să-mi ascund uimirea. Dacă vă prind...

— Trebuia să vorbim cu tine, mă întrerupse Dawn, înălţându-şi capul ca să privească peste tufiş, apoi ghemuindu-se la loc.

— Am hotărât să riscăm, a adăugat Dori.

— Ce s-a întâmplat? m-am bâlbâit eu.

Un gândac roşu cu negru mi se târa pe umăr. L-am dat la o parte cu mâna.

— E vorba de tabăra fetelor. E un coşmar, şopti Dori.

— Toţi îi spun „Tabăra de coşmar”, în loc de tabăra Clar de Lună. Se întâmplă tot felul de lucruri ciudate.

— Cum? am îngânat eu. Nu departe de noi se auzeau strigătele şi plescăiturile întrecerii care începea. Ce fel de lucruri ciudate?

— Au dispărut nişte fete. Pur şi simplu nu sunt de găsit, zise Dawn.

— Şi nimănui nu pare să-i pese, adăugă Dori cu voce tremurătoare.

— Nu pot să cred! Acelaşi lucru s-a întâmplat şi aici, la tabăra băieţilor. Am înghiţit în sec: Vi-l aduceţi aminte pe Mike?

Amândouă fetele dădură din cap în semn că da.

— Mike a dispărut. I-au luat lucrurile, iar el a dispărut pur şi simplu.

— E de necrezut. Din tabăra noastră lipsesc trei fete.

— S-a anunţat că una dintre ele a fost atacată de un urs, şopti Dori.

— Şi celelalte două?

— Le-a înghiţit pământul, răspunse Dawn, cu jumătate de voce.

Se auzeau fluierături în apă. Întrecerea se sfârşise. Se organiza o alta.

Soarele dispăru iar după norii cei albi. Umbrele se măreau şi începea să se întunece.

Le-am povestit pe scurt despre Roger şi Jay şi despre atacul de lângă Cabana Interzisă. M-au ascultat în tăcere, cu gura căscată.

— La fel ca în tabăra noastră, zise Dawn.

— Trebuie să facem ceva, spuse Dori cu hotărâre.

— Trebuie să ne unim forţele. Băieţi şi fete! şopti Dawn, uitându-se încă o dată peste tufiş. Trebuie să facem un plan.

— Ca să evadăm? am întrebat eu, fără să înţeleg prea bine.

Cele două fete dădură din cap.

— Nu putem rămâne aici, zise Dawn, foarte îngrijorată. În fiecare zi mai dispare o fată, iar îndrumătorii se comportă ca şi cum nu s-ar întâmplă nimic.

— Cred că *vor* să murim, adăugă Dori cu emoţie în glas.

— Le-aţi scris părinţilor voştri? am întrebat.

— Le scriem în fiecare zi. Dar nu avem nicio veste de la ei.

Mi-am dat seama dintr-odată că nici eu nu primisem nicio

scrisoare de la ai mei. Amândoi îmi promiseseră că o să-mi scrie în fiecare zi. Dar mă aflam în tabără de aproape o săptămână şi nu primisem nicio veste.

— Ziua de vizită e săptămână viitoare. Părinţii noştri vor veni şi le vom povesti totul, am zis eu.

— S-ar putea să fie prea târziu, a spus Dawn.

— Toată lumea este atât de speriată! N-am închis un ochi de două nopţi. În fiecare seară, se aud nişte ţipete înfiorătoare afară, a adăugat Dori.

Se auzi un fluierat, mai aproape de mal. Înotătorii se întorceau. Baia de dimineaţă era pe sfârşite.

— Nu ştiu ce să zic, le-am spus. Trebuie să fiţi atente să nu vă prindă!

— O să înotam înapoi spre tabăra fetelor după ce pleacă toată lumea, zise Dawn. Dar trebuie să ne mai întâlnim. Trebuie să ne adunăm mai mulţi. Poate că dacă ne organizam…

Vorbele ei rămaseră în aer.

— Se întâmplă ceva rău în tabăra asta, zise Dori, scuturată de un fior. Ceva malefic!

— Ştiu, am aprobat eu. Acum puteam auzi vocile celorlalţi băieţi, chiar de partea cealaltă a tufişurilor dese. Trebuie să plec.

— O să încercam să ne întâlnim aici mâine după amiaza, şopti Dawn. Fii atent, Billy!

— *Voi* sa fiţi atente, le-am şoptit şi eu. Vedeţi să nu va prindă.

Dispărură în adâncul tufişurilor.

Ghemuit, m-am depărtat de mal. Când am trecut de pâlcul de tufişuri, m-am ridicat şi am început să alerg. De-abia aşteptam să le povestesc lui Jay şi lui Colin ce îmi spuseseră fetele.

Totul mi se părea înspăimântător şi incitant în acelaşi timp. M-am gândit că poate Jay se va simţi mai bine dacă îi voi spune că aceleaşi lucruri înfiorătoare se petreceau şi pe partea cealaltă a râului, în tabăra fetelor.

Pe la jumătatea drumului spre căsuţă, mi-a venit o idee. M-am oprit şi am luat-o spre sala de mese.

Mi-am adus deodată aminte că văzusem un telefon cu fise pe un perete al clădirii. Cineva îmi spusese că era singurul telefon

pe care aveau voie să-l folosească cei din tabăra.

„O să-i sun pe mami şi pe tati”, am hotărât eu.

De ce nu mă gândisem la asta mai înainte?

Pot să-i sun pe părinţii mei şi să le spun totul. Pot să-i rog să vină să mă ia acasă. Şi pe Jay, pe Colin, pe Dori şi pe Dawn.

În spatele meu am văzut un grup de copii îndreptându-se spre terenul de scratch-ball, cu prosoapele pe umeri. Mă întrebam dacă observase cineva că lipsesc.

„Şi Jay, şi Colin lipsesc, mi-am zis. Probabil că Larry şi ceilalţi cred că suntem împreună.”

I-am privit cum trec prin iarba înalta în grupuri de doi şi trei. Apoi m-am întors şi am început să alerg spre sala de mese.

Gândul că urma să sun acasă mă înseninase deja. Eram atât de nerăbdător să aud vocile părinţilor mei, să le povestesc lucrurile ciudate care se întâmplau aici.

„Oare mă vor crede?”

„Cu siguranţă. Ei sunt părinţii mei şi mă sprijină întotdeauna. Pentru că au încredere în mine.”

Pe când alergam pe deal, telefonul începu să se profileze negru pe peretele alb al clădirii. Am început să alerg cât mă ţineau picioarele. Voiam să pot *zbura* spre telefon.

Sper că mami şi tati sunt acasă.

Trebuie să fie acasă.

Când am ajuns lângă perete gâfâiam tare. Mi-am lăsat mâinile pe genunchi şi am stat aşa ghemuit o clipă, ca să-mi recapăt răsuflarea.

Apoi am întins mâna după receptor.

Şi am suspinat.

Telefonul era din plastic. Doar de decor.

O fâşie subţire de plastic de forma unui telefon.

Era fals.

„Nu vor să sunăm în afară”, m-am gândit eu, trecându-mi un fior pe şira spinării.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, cu capul învârtindu-se şi dezamăgit m-am întors şi m-am ciocnit de Unchiul Al.

15

— Billy, ce faci aici? mă întrebă acesta.

Purta pantaloni scurţi, largi, verzi şi un tricou alb cu mâneci verzi care lăsau să se vadă braţele roz, cărnoase. Avea cu el o mapă maro plină de hârtii.

— Unde ar trebui să fii la ora asta?

— Voiam… ă… să dau un telefon, m-am bâlbâit eu, făcând un pas înapoi. Voiam să-mi sun părinţii.

Mă privi bănuitor şi îşi scarpină mustaţa galbenă.

— Serios?

— Da. Voiam doar să-i salut. Dar telefonul…

Unchiul Al privi telefonul. Chicoti.

— Cineva a vrut să facă o glumă şi a instalat chestia asta aici, zise el, rânjind. Ce, ai crezut că e adevărat?

— Da, am recunoscut eu, simţind că-mi ia foc toată faţa. Mi-am înălţat privirea către el: Unde se află adevăratul telefon?

Zâmbetul îi pieri. Deveni serios.

— Nu există telefon. Cei din tabără nu au voie să sune în afară. Asta-i regula, Billy!

— Oh!

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Ţi-e chiar aşa dor de casă? întrebă Unchiul Al, cu blândeţe.

Am dat din cap.

— Du-te şi scrie-le lui mami şi lui tati o scrisoare lungă. O să te simţi mult mai bine.

— Bine.

Nu credeam că o să mă simt mai bine, dar voiam să nu mai fiu în preajma lui.

Se uită la mapa pe care o avea în mâna.

— Unde trebuia să fii acum? ma întrebă.

— Pe terenul de scratch-ball, cred. Ştiţi, nu mă simţeam prea bine, aşa că…

— Şi când trebuie să mergeţi cu barca pe râu? întreba el,

fără să mă asculte.

Răsfoi hârtiile din mapă, uitându-se repede pe fiecare.

— Să ne plimbăm cu barca? N-am auzit nimic despre aşa ceva.

— Mâine, îşi răspunse singur. Grupul tău merge mâine. Nu te bucuri? îşi aplecă privirea asupra mea.

— Nu ştiam nimic despre asta.

— O să te distrezi! exclamă el cu entuziasm. Râul nu pare cine ştie ce de aici. Dar la câţiva kilometri mai jos, e o adevărata aventură. O să aveţi parte de nişte vârtejuri de apă pe cinste.

Mă apucă de umăr.

— O să-ţi placă, îmi zise, zâmbind. Tuturor le place.

— Grozav!

Am încercat să par încântat, dar vocea mea era seaca şi nesigură.

Unchiul Al îşi luă la revedere fluturându-şi mapa şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea clădirii. L-am privit până a dispărut după colţ, apoi am coborât la căsuţă.

Colin şi Jay stăteau pe iarba din faţa acesteia. Colin îşi scosese tricoul şi stătea întins pe spate cu mâinile la ceafa. Jay stătea lângă el cu picioarele încrucişate, rupând nervos fire de iarbă lungi şi subţiri, pe care apoi le arunca.

— Haideţi înăuntru! le-am zis eu, uitându-mă în jur ca să mă asigur că nu ne auzea nimeni.

Au intrat după mine, iar eu am închis repede uşa.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Colin, trântindu-se pe patul de jos.

Îşi luă bentiţa cea roşie şi începu să o răsucească în mâini.

Le-am povestit ce îmi spuseseră Dori şi Dawn despre ce se petrecea în tabăra fetelor.

Amândoi fură şocaţi.

— Chiar au înotat până aici şi te-au aşteptat? m-a întrebat Jay.

Am încuviinţat dând din cap.

— Ele sunt de părere că trebuie să ne organizam sau să evadăm, sau să facem ceva, orice!

— Ar putea avea necazuri mari dacă sunt prinse, spuse Jay, care acum căzuse pe gânduri.

— Cu toţii avem deja necazuri mari. Trebuie *să scăpăm de-*

aici!

— Ziua de vizită este săptămâna viitoare, murmură Colin.

— O să le scriu alor mei chiar acum, am zis eu, trăgând de sub pat valiza în care aveam hârtie şi stilou. O să le spun că trebuie neapărat să mă ia acasă atunci.

— Cred că şi eu o să fac la fel, zise Jay, bătând nervos cu degetele în tăblia patului.

— Şi eu. E prea ciudat aici! exclamă Colin.

Am scos câteva foi de hârtie şi m-am aşezat pe pat ca să scriu.

— Dori şi Dawn erau foarte speriate.

— Şi eu sunt, recunoscu Jay.

Am început să scriu: „Draga mamă şi tată, AJUTOR!” apoi m-am oprit. Mi-am ridicat ochii spre Jay şi Colin:

— Voi ştiaţi ceva despre plimbarea cu barca pe râu, de mâine?

S-au uitat la mine foarte surprinşi.

— Un urcuş de 4 kilometri astăzi şi o excursie cu barca pe râu mâine?

Era rândul meu să fiu uimit.

— Urcuş? Ce urcuş?

— Nu vii şi tu?

— Îl ştii pe îndrumătorul ăla foarte înalt? Frank? Cel care poarta o şapcă galbenă? întreba Colin.

— Ne-a zis că o să facem un urcuş de 4 kilometri după prânz.

— Mie nu mi-a zis nimeni nimic, am ripostat eu, ronţăind capătul stiloului.

— Poate nu faci parte din grupul care urcă pe munte, a zis Jay.

— Mai bine l-ai întreba pe Frank la masă, sugera Colin. Poate nu te-a putut găsi. Poate că şi tu trebuie să vii!

— Cine vrea să urce atâţia kilometri pe căldura asta? am bombănit eu.

Băieţii au dat din umeri.

— Frank a zis că o să ne placă, ne-a încurajat Colin, înnodându-şi şi deznodându-şi bentiţa.

— Tot ce vreau e să scap de aici!

M-am apucat să scriu repede şi febril. Voiam să le povestesc părinţilor mei toate lucrurile ciudate şi înspăimântătoare care mi se întâmplaseră. Voiam să-i fac să înţeleagă de ce nu mai

doream să stau la tabăra Clar de Lună.

Scrisesem aproape o pagină şi jumătate şi tocmai le povesteam cum Jay şi Roger se duseseră să exploreze Cabana Interzisă, când intră Larry.

— Ce faceţi, v-aţi luat zi liberă? întrebă el, plimbându-şi privirea de la unul la altul. V-aţi luat liber sau ce?

Am împăturit scrisoarea şi am încercat să o ascund sub pernă. Nu voiam ca Larry să o vadă. Mi-am dat seama că nu aveam încredere în el. Nici nu îmi dăduse vreun motiv să o fac.

— Ce *faci,* Billy? mă întreba el bănuitor, cu ochii la scrisoarea pe care o îndesam sub perna.

— Le scriu celor de acasă, i-am răspuns eu blând.

— Ce, ţi-e dor de casă? întrebă el, rânjind.

— Poate, am murmurat eu.

— E vremea prânzului, băieţi! anunţă el. Hai să ne cărăm spre masă!

Ne-am dat toţi jos din pat.

— Am auzit că Jay şi Colin se duc pe munte cu Frank astăzi, zise Larry. Sunteţi norocoşi! Se întoarse şi o luă spre uşă.

— Larry, l-am strigat eu. Şi eu? Trebuie să merg cu ei?

— Nu astăzi.

— De ce? am insistat eu.

Dar Larry se făcu nevăzut.

M-am întors către colegii mei din căsuţă:

— Sunteţi norocoşi! i-am tachinat eu.

Au mârâit amândoi la mine drept răspuns. Apoi am pornit-o spre masă.

La prânz am avut pizza, care de obicei este mâncarea mea preferata. Dar astăzi, pizza era rece şi avea gust de carton, iar brânza mi se lipea de cerul gurii.

Nu îmi era foame.

Mă tot gândeam la Dawn şi la Dori, la cât de îngrozite şi de disperate erau. Mă întrebam când le voi mai vedea şi dacă vor înota din nou spre tabăra băieţilor înainte de ziua de vizită.

După prânz, Frank veni la masa noastră ca să-i ia pe Jay şi pe Colin. L-am întrebat dacă trebuie să vin şi eu.

— Tu nu erai pe listă, Billy, zise el, scărpinându-se pe gât, în locul unde îl muşcase un ţânţar. Nu pot să iau decât doi odată. Drumul devine cam periculos la un moment dat.

— Periculos? întrebă Jay ridicându-se de la masă.

Frank rânji:

— Eşti un băiat mare şi puternic! N-o să păţeşti nimic.

M-am uitat cum Frank îi conducea pe Jay şi pe Colin afară din clădire. La masa noastră mai erau doi băieţi blonzi pe care nu îi cunoşteam şi care făceau scandenbeg.

Am dat la o parte tava şi m-am ridicat. Voiam să mă întorc la căsuţă şi să termin scrisoarea către părinţii mei. Dar de-abia făcusem câţiva paşi, că m-a apucat cineva de umăr.

M-am întors şi l-am văzut pe Larry cum rânjea.

— Meci de tenis, zise el.

— Poftim? am spus eu surprins.

— Billy, eşti reprezentantul căsuţei numărul 4 la turneul de tenis. N-ai văzut care sunt echipele? Sunt anunţuri pe toate panourile de afişaj.

— Dar joc tenis foarte prost! am protestat eu.

— Ne bazăm pe tine, răspunse Larry. Ia-ţi o rachetă şi mişcă pe teren!

Mi-am petrecut după-amiaza jucând tenis. L-am bătut pe un puştan la individual. Părea că nu mai ţinuse niciodată o rachetă de tenis în mână. Apoi am pierdut în faţa celor doi băieţi blonzi de la masă, după un joc lung şi dificil.

Eram leoarcă de transpiraţie şi la sfârşitul meciului mă durea tot corpul. M-am dus să fac o baie în râu ca să îmi revin.

Apoi m-am întors la căsuţă, m-am schimbat în blugi şi am îmbrăcat tricoul alb cu verde al taberei noastre şi am terminat scrisoarea către părinţi.

Era aproape vremea cinei. Jay şi Colin nu se întorseseră. M-am hotărât să mă duc să pun scrisoarea la poştă. Pe când urcam dealul, am văzut grupuri de copii care se grăbeau spre căsuţe să se schimbe. Dar cei doi colegi ai mei nu se zăreau pe nicăieri.

Ţinând strâns scrisoarea, m-am dus în spatele clădirii unde se afla biroul taberei. Uşa era larg deschisă, aşa că am intrat. De obicei în spatele tejghelei de aici se afla o doamnă tânără care dădea informaţii şi lua scrisorile ce urmau să fie puse la poştă.

— E cineva aici? am întrebat eu, aplecându-mă peste tejghea şi uitându-mă în cămăruţa din spate în care era întuneric.

Nu îmi răspunse nimeni.

— Bună ziua. E cineva aici? am repetat, strângând în mână plicul.

Nu. Biroul era gol.

Dezamăgit, m-am întors către uşă.

Apoi am zărit sacul mare de rafie, care se afla în încăperea din spate.

Sacul cu scrisori!

M-am decis să pun scrisoarea mea în sac, laolaltă cu celelalte. M-am strecurat pe sub tejghea şi m-am lăsat pe vine ca să pun plicul în sac.

Spre surprinderea mea, sacul era plin ochi de scrisori. Când l-am deschis şi am încercat să o înghesui şi pe a mea înăuntru, o mulţime dintre ele au căzut pe podea.

Am început să le adun, când una dintre ele mi-a atras atenţia. Era una dintre scrisorile mele. Era adresata părinţilor mei. Cea pe care o scrisesem cu o zi înainte.

— Ciudat, am mormăit eu tare.

Stând aşa aplecat asupra sacului, am scos afară o mână de scrisori. Le-am răscolit şi am găsit una a lui Colin. Am mai scos câteva. Şi ochii mi-au căzut pe alte două scrisori pe care le scrisesem cu vreo două săptămâni în urmă, când de-abia sosisem în tabăra.

Mă uitam la ele şi simţeam cum îmi trec fiori pe şira spinării.

Toate scrisorile noastre, absolut toate pe care le scriseserăm de când ajunseserăm în tabără, se aflau acolo. În sacul acela. Niciuna nu fusese trimisă.

Nu puteam suna acasă.

Şi nici nu puteam *scrie.*

Îngrozit, am început să îndes scrisorile înapoi în sac. „Ce se întâmplă oare? m-am întrebat. *Ce se întâmplă?”*

16

Când am ajuns eu în sala de mese, Unchiul Al tocmai termina de făcut anunţurile referitoare la programul serii. M-am strecurat la locul meu sperând că nu pierdusem nimic important. Mă aşteptam să-i văd pe Jay şi pe Colin la masă, dar locurile lor erau goale.

„Ce ciudat”, m-am gândit eu, încă tulburat din pricina descoperirii pe care o făcusem în legătură cu sacul de scrisori. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Voiam să le povestesc despre scrisori. Voiam să le împărtăşesc vestea că părinţii noştri nu primiseră niciuna dintre scrisorile pe care le trimiseserăm. Şi nici noi un primeam nimic de la ei.

„Probabil că şi scrisorile lor sunt ascunse pe undeva”, mi-am dat seama dintr-odată.

„Colin şi Jay, unde sunteţi?”

Puiul prăjit era plin de grăsime, iar cartofii aveau cocoloaşe şi gust de lipici. Mă forţam totuşi să înghit şi mă tot întorceam spre uşă aşteptându-mă ca dintr-o clipă într-alta să-i văd pe băieţi intrând.

Dar nu apăreau.

Stomacul începea să mi se strângă de frică. Prin fereastra deschisă vedeam că afară era deja întuneric.

Unde puteau fi?

Un urcuş şi un coborâş de 4 kilometri nu puteau dura chiar aşa de mult timp.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre masa din colţ, cea a îndrumătorilor. Larry se certa cu alţi doi îndrumători pe teme sportive. Ţipau şi gesticulau.

Scaunul lui Frank era gol.

— Larry, a venit Frank? le-am întrerupt eu discuţia.

Larry s-a întors, cu o expresie uimită pe faţă.

— Frank? arătă spre locul gol de la masă. Cred că nu.

— I-a luat pe Jay şi pe Colin pe munte. Nu ar fi trebuit să se întoarcă până acum?

Larry dădu din umeri.

— Habar n-am.

Se întoarse la cearta lui şi mă lăsă acolo, tot uitându-mă la scaunul gol al lui Frank.

După ce au fost luate tăvile, am împins mesele şi băncile la perete şi s-au organizat întreceri. Cu toţii păreau să se distreze grozav. Strigătele şi uralele răsunau în tavanul înalt.

Eu eram prea îngrijorat din cauza lui Jay şi a lui Colin, ca să mă pot bucura.

„Poate au hotărât să doarmă în afara taberei în noaptea asta”, m-am gândit. Dar văzusem că atunci când plecaseră nu luaseră nici corturi, nici saci de dormit şi nici provizii de vreun fel.

Unde erau, deci?

Jocurile au luat sfârşit cu puţin înainte de a se da stingerea. Pe când ieşeam pe uşă odată cu mulţimea de copii, Larry apăru lângă mine.

— Mâine dimineaţă plecăm devreme, îmi zise el. Foarte devreme.

— Poftim?

Nu înţelegeam ce vrea să spună.

— Cu barca pe râu. Eu sunt instructorul de canotaj. Eu vă însoţesc, îmi explică el, văzându-mi nedumerirea.

— A, da. Bine, am zis eu fără entuziasm.

Eram atât de îngrijorat din cauza lui Jay şi a lui Colin, că aproape uitasem de acest lucru.

— Imediat după micul dejun. Ia-ţi slipul de baie şi haine de schimb! Ne întâlnim la locul de scăldat.

Se grăbi apoi să-i ajute pe ceilalţi îndrumători să pună băncile şi mesele la loc.

— După micul dejun, am murmurat eu.

Mă întrebam dacă Jay şi Colin vin şi ei în „excursia” de pe râu. Uitasem să-l întreb pe Larry.

Am coborât repede dealul întunecat. Roua se aşternuse deja şi iarba înaltă era umedă şi alunecoasă. La jumătatea drumului, am văzut forma întunecată a Cabanei Interzise, aplecată înainte de parcă se pregătea să mă lovească.

Străduindu-mă să nu mă mai uit într-acolo, am alergat tot

restul drumului până la căsuţă.

Spre surprinderea mea, am văzut pe cineva mişcându-se înăuntru.

„Jay şi Colin s-au întors!” m-am gândit.

Am deschis uşa repede şi am năvălit înăuntru.

— Hei, băieţi, pe unde aţi umblat?

M-am oprit brusc. Şi mi-a stat inima în loc.

Doi străini se holbau la mine.

Unul stătea pe marginea patului lui Colin, descălţându-se. Celălalt era aplecat peste dulap, scoţându-şi un tricou dintr-un sertar.

— Salut! Tu stai aici?

Băiatul de lângă dulap se îndreptă de spate şi mă examina. Avea părul negru, foarte scurt şi un cercel de aur în ureche.

Am înghiţit în sec.

— Am greşit căsuţa? Este căsuţa numărul 4?

Amândoi se uitară la mine, nedumeriţi.

Am văzut că băiatul celălalt, care stătea pe patul lui Colin, avea şi el părul negru, dar era lung şi încâlcit şi îi cădea pe frunte.

— Da. Este căsuţa numărul 4.

— Noi acum am venit, adăugă cel cu părul scurt. Eu sunt Tommy, el este Chris. Am sosit astăzi.

— Salut, am zis eu cu o voce nesigură. Eu sunt Billy. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Unde sunt Colin şi Jay?

— Cine? Ni s-a zis că această căsuţă e aproape goală.

— Ei bine, Colin şi Jay… am început eu.

— Noi tocmai au sosit. Nu ştim pe nimeni pe aici, mă întrerupse Tommy, închizând sertarul.

— Acela este sertarul lui Jay, am arătat eu spre el uimit. Ce aţi făcut cu lucrurile lui Jay?

Tommy se uită la mine surprins.

— Sertarul era gol, îmi răspunse el.

— Aproape toate sertarele erau goale, cu excepţia celor două de jos, adăugă Chris, aruncându-şi adidaşii pe podea.

— Acelea sunt lucrurile mele, am zis eu, simţind că se învârte camera cu mine. Dar lucrurile lui Jay şi ale lui Colin erau aici, am insistat.

— Întreaga încăpere era goală. Poate prietenii tăi s-au mutat, zise Tommy.

— Poate, am aprobat şi eu încet.

M-am aşezat pe patul de jos, sub al meu. Picioarele îmi tremurau. O mulţime de gânduri negre mi se perindau prin minte.

— E ciudat, am zis eu tare.

— Patul ăsta nu-i rău, zise Chris trăgându-şi pătura pe el şi făcându-se comod. E destul de confortabil.

— Cât stai în tabără? întreba Tommy, trăgând pe el un tricou prea mare. Toată vara?

— Nu! am exclamat eu, scuturându-mă de groază. Nu stau! am îngânat eu. Ăă… Adică… plec. Plec săptămâna viitoare, în ziua de vizită!

Chris îi aruncă lui Tommy o privire surprinsă.

— Cum? Când ai de gând să pleci? întrebă el iarăşi.

— În ziua de vizită, am repetat. Când vin părinţii mei, în ziua de vizită!

— N-ai auzit anunţul pe care l-a făcut Unchiul Al înainte de cină? mă întrebă Tommy, uitându-se lung la mine. Ziua de vizită a fost anulată!

17

În noaptea aceea am avut un somn agitat. Chiar şi cu pătura pe mine mi-era frig şi frică.

Era atât de ciudat să ştiu că în paturile în care dormiseră Jay şi Colin dormeau acum doi străini! Eram îngrijorat din cauza prietenilor mei care lipseau.

„Ce se întâmplase cu ei? De ce nu se întorseseră?”

Tot răsucindu-mă pe o parte şi pe alta, am auzit urlete afară, în depărtare. Răgete de animale, provenind probabil de la Cabana Interzisă. Urlete lungi, înspăimântătoare, purtate de vânt până la fereastra noastră deschisă.

La un moment dat, am crezut că am auzit ţipete de copii. M-am ridicat în capul oaselor, trezindu-mă dintr-odată, şi am ascultat.

„Oare visasem acele strigăte îngrozite?” Eram atât de speriat şi de buimăcit, încât îmi era imposibil să-mi dau seama dacă fuseseră reale sau avusesem un coşmar.

Mi-a luat ore întregi să adorm iar.

Când m-am trezit era o dimineaţă ceţoasă şi mohorâtă, aerul era greu şi rece. După ce mi-am tras pe mine slipul şi un tricou, am alergat spre sala de mese ca să-l găsesc pe Larry. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu Jay şi Colin.

L-am căutat peste tot, dar nici urmă de el. Nu era la micul dejun. Ceilalţi îndrumători se prefăcură că nu ştiu nimic. Nici Frank, cel care îi însoţise pe prietenii mei pe munte, nu era acolo.

În cele din urmă, l-am găsit pe Larry la locul de scăldat, pregătind o barcă lungă de metal pentru incursiunea noastră pe râu.

— Larry, unde sunt? am strigat eu, aproape fără suflare.

S-a uitat la mine, ţinând în mână mai multe vâsle.

Părea uimit.

— Chris şi Tommy? Vin şi ei imediat!

— Nu, am strigat eu, apucându-l de braţ. Jay şi Colin! Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu ei, Larry? Trebuie să-mi spui.

Îl ţineam strâns de braţ. Abia mai puteam respira şi simţeam cum îmi zvâcneşte sângele în tâmple.

— Trebuie să-mi spui! am ţipat eu disperat.

Se smulse din strânsoarea mea şi lăsa vâslele să cadă lângă barcă.

— Nu ştiu nimic despre ei, răspunse el liniştit.

— Larry!

— Pe bune, nu ştiu, insistă el pe acelaşi ton.

Chipul lui deveni mai blând. Îşi puse mâna pe umărul meu care tremura.

— Uite cum facem, Billy, spuse el, uitându-se fix în ochii mei. O să-l întreb pe Unchiul Al despre asta când ne întoarcem.

M-am uitat şi eu în ochii lui, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva minţea.

Nu puteam să-mi dau seama. Ochii lui erau calmi şi reci ca două pietre colorate.

Se aplecă şi împinse barca în apă.

— Ţine! Ia una din vestele astea de salvare, zise el arătându-mi o grămadă de veste albastre. Desfă-o şi pune-o pe tine!

Am făcut cum mi s-a spus, întrucât am văzut că nu aveam de ales.

Câteva clipe mai târziu, Chris şi Tommy au venit alergând. Au urmat ascultători instrucţiunile lui Larry şi şi-au pus şi ei vestele de salvare.

Peste câteva minute, ne aflam cu toţii aşezaţi cu picioarele încrucişate în barca lungă şi îngustă, îndepărtându-ne încet de mal.

Cerul era încă gri, soarele era ascuns după norii întunecaţi. Barca sălta pe apa învolburată. Curentul era mai puternic decât crezusem. Am început să prindem viteză. Treceam foarte repede pe lângă copacii şi arbuştii pitici de pe mal.

Larry stătea cu faţa la noi în barcă. În timp ce apele râului ne duceau tot mai departe, el ne arăta cum să vâslim.

Ne supraveghea atent, cu faţa încruntată, uitându-se cum toţi trei încercam să prindem ritmul pe care ni-l arătase. Apoi, când în sfârşit am învăţat mişcarea, a zâmbit şi s-a întors cu grijă, ţinându-se bine de marginea bărcii pe când îşi schimba poziţia.

— Soarele încearcă să răzbată printre nori, zise cu vocea aproape acoperită de zgomotul apei repezi.

Am privit în sus. Cerul părea şi mai întunecat ca înainte.

Stătea cu spatele la noi, lăsându-ne să vâslim singuri. Nu mai vâslisem niciodată până atunci. Era mai greu decât îmi imaginasem. Dar după ce am intrat toţi trei în acelaşi ritm, a început să ne placă.

Apa învolburată lovea partea din faţă a bărcii şi picături de spumă albă ajungeau până la noi. Curentul deveni mai puternic şi luarăm viteză. Aerul era încă rece, dar vâslitul ritmic mă încălzise. După un timp, mi-am dat seama că transpiram.

Am trecut pe lângă nişte pâlcuri de copaci cu trunchiuri de culoare galben-gri. Dintr-odată, râul se împărţi în două şi am cotit ca să o luăm pe partea stângă. Larry începu să vâslească din nou, străduindu-se să ocolească pietrele mari care ieşeau la suprafaţă între cele două braţe ale râului.

Barca se ridica şi cobora. Se ridica şi cobora. Apa rece ne uda din toate părţile.

Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Mă întrebam dacă nu cumva va veni furtuna. Pe măsură ce râul se lăţea, curentul devenea mai rapid şi mai puternic. Mi-am dat seama că nici nu era nevoie să vâslim, căci curentul făcea singur toată treaba.

Râul o lua în jos. Vârtejuri puternice de apă înspumată făceau ca barca să sară şi să se răsucească.

— Acum o să vină vârtejurile cele mari! ne strigă Larry, făcându-şi mâinile pâlnie la gură ca să-l putem auzi: Ţineţi-vă bine! Sunt foarte puternice!

Stropi mari de apă îngheţată m-au acoperit şi am simţit un fior de teamă. Barca se înălţă pe un val de apă învolburată, apoi reveni la loc, zguduindu-ne. Auzeam cum în spatele meu Tommy şi Chris râdeau încântaţi.

Un alt val rece ca gheaţa se repezi asupra bărcii, luându-mă prin surprindere. Am ţipat şi era cât pe ce să scap vâsla.

Tommy şi Chris râseră din nou.

Am respirat adânc şi m-am ţinut strâns de vâslă, încercând să nu pierd ritmul.

— Ia priviţi! strigă Larry.

Spre uimirea mea, se ridică în picioare. Se aplecă, arătând spre apa albită, învolburată.

— Ia uitaţi ce peşti! strigă el.

Pe când stătea aplecat, barca fu împinsă violent de curentul puternic şi se răsuci spre dreapta.

Am văzut privirea uimită a lui Larry când şi-a pierdut echilibrul. Cu braţele întinse, căzu cu capul înainte în apele care se frământau.

— Nuuu! am ţipat eu.

M-am uitat la Tommy şi la Chris care încetaseră să mai vâslească şi rămăseseră cu gurile căscate de groază.

— Larry! Larry! strigam eu întruna, fără să-mi dau seama.

Barca aluneca în continuare foarte repede pe apele tulburi.

Larry nu apăru la suprafaţa.

— Larry!

În spatele meu, băieţii îl strigau şi ei cu glasuri ascuţite şi înspăimântate.

Unde era? De ce nu apărea la suprafaţă?

Barca era dusă de curent din ce în ce mai departe, în josul râului.

— Trebuie să ne oprim! am strigat eu. Trebuie să reducem cumva viteza!

— Nu se poate! răspunse Chris. Nu ştim cum!

Dar nici urmă de Larry. Mi-am dat seama că dădusem de necaz. Fără să mă gândesc la ceea ce fac, am aruncat vâsla în râu, am sărit în picioare şi m-am aruncat în apa întunecată şi învolburată ca să-l salvez.

18

Am sărit fără să stau prea mult pe gânduri şi m-am dus la fund, înghiţind o gură de apă maronie.

Inima îmi bătea nebuneşte pe când încercam cu disperare să ies la suprafaţă; scuipam şi simţeam că nu mai pot să respir.

Am tras aer în piept şi apoi am încercat să înot împotriva curentului. Adidaşii mei păreau să cântărească o tonă. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă descalţ înainte de a sări.

Apa mă lovea şi mă răsucea. Dădeam din braţe disperat, încercând să ajung spre locul unde căzuse Larry. Uitându-mă înapoi am văzut barca semănând cu o pată din ce în ce mai mică.

— Aşteptaţi! am vrut să strig. Aşteptaţi până îl găsesc pe Larry!

Dar îmi dădusem seama că nu ştiau cum să încetinească barca. Erau neajutoraţi în faţa curentului care îi îndepărta de mine.

Unde era Larry?

Am luat încă o gură de aer şi am înţepenit pe loc, simţind un cârcel ascuţit în piciorul drept.

Durerea mă săgeta în toată partea dreaptă a corpului. M-am lăsat sub apă şi am aşteptat ca durerea să treacă. Dar cârcelul părea din ce în ce mai puternic şi abia îmi mai puteam mişca piciorul. Apa se repezea peste capul meu. Am încercat să ies la suprafaţă.

Trăgând aer în piept am dat din braţe repede şi cu putere, ignorând durerea ascuţită din picior.

Hei!

Ce era obiectul acela care plutea în faţa mea? Un buştean purtat de ape?

Apa maronie mă orbea şi mă învârtea în toate părţile. Scuipând, am reuşit să ies iar la suprafaţă.

Apa mi se rostogolea peste faţă. Mă chinuiam să văd.

Larry!

Buşteanul se îndrepta direct spre mine.

— Larry! Larry! am reuşit eu să strig.

Dar nu mi-a răspuns. Vedeam clar acum că plutea cu faţa în jos.

Durerea din picior dispăru ca prin minune când l-am atins cu amândouă mâinile şi l-am prins de umeri. I-am ridicat capul, l-am întors cu faţa în sus şi mi-am pus braţul în jurul gâtului lui. Foloseam tehnicile de salvare pe care le învăţasem de la părinţii mei.

Întorcându-mi privirea în josul râului, am încercat să reperez barca. Dar curentul o dusese prea departe, ca să mai poată fi văzută.

Am înghiţit încă o gură de apă rece. Simţind că mă înec, l-am apucat strâns pe Larry. Am dat tare din picioare. Piciorul drept era încă lipsit de vlagă, dar cel puţin nu mă mai durea. Înotând doar cu mâna pe care o aveam liberă, l-am tras pe Larry la mal.

Spre marea mea uşurare, şi curentul m-a ajutat. Părea să mă împingă în aceeaşi direcţie.

Câteva minute măi târziu, mă aflam destul de aproape de mal, ca să pot sta în picioare. Gâfâind ca un animal sălbatic şi împleticindu-mă, l-am tras pe Larry pe noroiul de pe mal.

Era mort? Se înecase înainte să ajung la el?

L-am întins pe spate, deşi gâfâiam încă foarte tare. Străduindu-mă să-mi recapăt răsuflarea şi să mă opresc din tremurat, m-am aplecat asupra lui.

Iar el a deschis ochii.

Mi-a aruncat o privire confuză, ca şi cum nu m-ar fi recunoscut.

În sfârşit, îmi şopti numele:

— Billy! Suntem în siguranţă?

Ne-am odihnit puţin amândoi. Apoi am luat-o spre tabără, urmând cursul râului.

Eram uzi până la piele şi plini de noroi, dar nu îmi păsa. Eram în viaţă. Eram în siguranţă. Îi salvasem viaţa lui Larry.

Nu prea am vorbit pe drumul de întoarcere. De abia mai aveam putere să umblăm.

L-am întrebat pe Larry dacă socotea că Tommy şi Chris sunt bine.

— Sper, zise el încet, respirând greu. Probabil au vâslit spre mal şi au luat-o pe jos ca şi noi.

Am profitat de ocazie şi l-am întrebat din nou de Colin şi Jay. M-am gândit că poate de data asta îmi va spune adevărul pentru că eram singuri şi pentru că tocmai îi salvasem viaţa.

Dar Larry a continuat să spună că nu ştia nimic despre colegii mei de cameră. A ridicat o mână şi a jurat că nu ştie absolut nimic.

— S-au întâmplat atâtea lucruri înspăimântătoare, am spus eu cu glas scăzut.

A dat din cap, privind drept înainte.

Am aşteptat să zică mai multe, dar şi-a continuat mersul în tăcere.

Ne-a luat trei ore să ajungem la tabără. Nu coborâserăm pe râu atât de mult pe cât crezusem eu, dar malul noroios nu era drept, cotea mereu şi astfel drumul devenea mai lung.

Când am zărit locul unde era amplasata tabăra, mi s-au înmuiat genunchii şi era să mă prăbuşesc.

Respirând greu, lac de sudoare, cu hainele ude şi pline de noroi, ne-am târât spre locul de scăldat.

— Hei! s-a auzit vocea cuiva de lângă noi. Unchiul Al, îmbrăcat în trening alb cu verde se repezi spre noi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Larry.

— Am avut un accident! am strigat eu înainte ca Larry să apuce să răspundă.

— Am căzut în apă, recunoscu el şi, deşi chipul îi era plin cu noroi, am văzut că roşise. Billy a sărit şi m-a salvat. Am venit înapoi pe jos.

— Dar Tommy şi Chris nu au putut opri barca. I-a luat curentul! am strigat eu.

— Era să ne înecăm amândoi. Dar Billy mi-a salvat viaţa, îi zise Larry directorului care se uita la noi încruntat.

— Puteţi trimite pe cineva să-i găsească pe Tommy şi pe Chris? am întrebat eu, începând să tremur dintr-odată din tot corpul, probabil de oboseală.

— Cei doi au fost duşi de curent în josul râului? întrebă Unchiul Al, privindu-l fix pe Larry şi scărpinându-se în părul blonziu.

Larry făcu semn că da.

— Trebuie să-i găsim! am insistat eu, tremurând din tot

corpul.

Unchiul Al continuă să-l privească supărat pe Larry.

— Şi barca mea? Era cea mai bună barcă pe care o aveam. Cum să o înlocuiesc?

Larry ridica trist din umeri.

— Mâine trebuie neapărat să mergem să căutăm barca, se răsti Unchiul Al.

„Nu-i pasă de viaţa celor doi băieţi”, mi-am dat eu seama. „Nu-i pasă deloc de ei.”

— Duceţi-vă să vă schimbaţi! ne ordonă el.

O porni enervat către sala de mese, clătinând din cap.

M-am îndreptat spre căsuţă, scuturat de frig, tremurând din tot corpul. Simţeam cum mă cuprinde un val de furie.

Tocmai îi salvasem viaţa lui Larry, dar Unchiului Al nu-i păsa de asta.

Şi nici nu-i păsa de faptul că doi băieţi din tabără fuseseră luaţi de apele înfuriate.

Nu-i păsa că alţi doi băieţi şi îndrumătorul lor plecaseră pe munte şi nu se întorseseră.

Nu îi păsa de faptul că nişte copii fuseseră atacaţi de *creaturi* înspăimântătoare.

Nu îi păsa că alţii dispăruseră şi că nu îşi mai amintea nimeni de ei.

Nu-i păsa de niciunul dintre noi.

Lui nu-i păsa decât de barca lui.

În curând, furia mi se transformă în frică.

Desigur, nu aveam de unde să ştiu că partea cea mai *înfricoşătoare* a vacanţei mele abia acum începea.

19

În noaptea aceea, am rămas singur în căsuţă.

Am mai pus o pătură pe mine şi apoi m-am ghemuit în aşternuturi. Mă întrebam dacă voi putea să adorm. Sau dacă nu cumva gânduri negre mă vor face să mă răsucesc de pe o parte pe alta încă o noapte.

Dar eram atât de epuizat, încât chiar şi înfiorătoarele urlete de moarte care se auzeau dinspre Cabana Interzisă nu m-au putut împiedica să adorm.

Am căzut într-un somn adânc şi m-am trezit abia când am simţit cum cineva mă scutura de umeri.

Am tresărit şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Larry! am zis eu, cu vocea încă răguşită de somn. Ce se întâmplă?

Mi-am mijit ochii şi am privit prin cameră. Patul lui Larry era răvăşit, pătura era făcută grămadă la un capăt; era clar că venise târziu şi dormise în căsuţă.

Dar paturile lui Tommy şi lui Chris erau încă neatinse, aşa cum le lăsaseră la plecare.

— O drumeţie specială, zise Larry îndreptându-se spre patul lui. Hai grăbeşte-te! Îmbrăcarea!

— Cum? M-am întins şi am căscat. Afară era încă întuneric. Soarele nu răsărise încă: Ce fel de drumeţie?

— Unchiul Al a anunţat o drumeţie specială, mi-a răspuns Larry, cu spatele la mine.

A înşfăcat cearşaful şi a început să-şi facă patul.

Cu un geamăt, am călcat pe podeaua cabanei. Era rece.

— Nu ne putem odihni şi noi puţin? După toate câte s-au întâmplat ieri?

M-am mai uitat încă o dată la paturile nefăcute ale băieţilor.

— Nu suntem noi singurii participanţi, răspunse Larry, netezind cearşaful. Toată tabăra. Merge toată lumea. Unchiul Al este conducătorul de grup.

Mi-am tras pe mine o pereche de blugi, împiedicându-mă prin încăpere cu un picior băgat pe un crac al pantalonului. Un sentiment subit de teamă puse stăpânire pe mine.

— Aceasta nu era o activitate stabilită dinainte, am zis eu sumbru. Unde ne duce Unchiul Al?

Larry nu îmi răspunse.

— Unde? am repetat eu cu disperare în glas.

Se prefăcea că nu mă aude.

— Tommy şi Chris s-au întors? am întrebat pe acelaşi ton, punându-mi adidaşii.

Noroc că îmi adusesem două perechi. Cei din ziua precedentă erau într-un colţ, încă uzi şi plini de noroi.

— O să apară ei, zise în sfârşit Larry. Dar nu părea prea convins de ceea ce spune.

M-am îmbrăcat în cele din urmă şi am luat-o la fugă pe deal ca să ajung la micul dejun. Era o dimineaţă întunecată şi ceţoasă. Probabil că plouase în timpul nopţii, căci iarba strălucea umedă.

Căscând şi clipind des în lumina cenuşie, băieţii din tabără se îndreptau în linişte spre deal. Am văzut că majoritatea păreau la fel de buimaci ca şi mine.

De ce trebuia să facem drumeţia asta aşa dis-de-dimineaţă? Cât avea să dureze? Unde mergeam?

Speram că Unchiul Al sau vreunul dintre îndrumători ne va explica despre ce este vorba la micul dejun, dar niciunul nu apăru în sala de mese.

Am mâncat în linişte, fără să glumim ca de obicei.

Am început să mă gândesc la aventura pe care o trăisem cu o zi în urmă pe râu. Încă aveam în gură gustul apei maronii şi sălcii. L-am văzut pe Larry plutind cu faţa în jos, pe apa zbuciumată, ca şi cum ar fi fost o grămadă de alge.

Cu ochii minţii m-am văzut pe mine cum mă străduiam să înot împotriva curentului ca să ajung la el, cum mă luptam să rămân la suprafaţă în mijlocul vâltorii.

Şi am văzut şi cum barca devenea din ce în ce mai mică, pe măsură ce curentul o ducea din ce în ce mai departe.

Deodată, mi-am amintit de Dawn şi de Dori. Mă întrebam dacă sunt bine. Mă întrebam dacă vor încerca să ajungă la locul de scăldat ca să mă întâlnească.

La micul dejun aveam pâine prăjită cu ou şi sirop. De obicei,

îmi plăcea tare mult. Dar în dimineaţa aceea, le-am învârtit prin farfurie de câteva ori fără să mănânc.

— Alinierea afară! a strigat din uşă un îndrumător.

Scaunele scârţâiră. Ne-am ridicat cu toţii ascultători şi ne-am îndreptat spre ieşire.

„Unde ne duc?

De ce nu ne spune nimeni despre ce e vorba?”

Cerul se luminase, devenind roz, dar soarele nu se vedea încă la orizont.

Am format un singur şir de-a lungul peretelui sălii de mese. Eu eram la capătul dinspre poalele dealului.

Câţiva copii glumeau şi se împingeau în joacă. Dar cei mai mulţi stăteau tăcuţi în picioare sau se sprijineau de zid, aşteptând să vadă ce o să se întâmple.

Când toată lumea s-a aliniat, unul dintre îndrumători a început să ne numere cu glas tare. Ne-a numărat de două ori ca să se asigure că eram atâţia câţi trebuia să fim.

Apoi Unchiul Al a apărut în faţa noastră. Avea un costum de camuflaj, maro cu verde, aşa cum poartă soldaţii în filme. Purta ochelari de soare negri, deşi soarele nu răsărise încă.

Nu a scos nicio vorbă. I-a făcut semn lui Larry şi unui alt îndrumător. Amândoi aveau pe umeri nişte saci mari, maro, ce păreau foarte grei. Apoi Unchiul Al coborî cu paşi mari dealul, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, cu chipul încruntat.

S-a oprit în faţa ultimului băiat.

— Pe aici! a anunţat el tare, arătând spre locul de scăldat.

Acestea au fost singurele lui cuvinte:

— Pe aici!

Iar noi am luat-o după el, mergând în ritm rapid. Adidaşii ne alunecau pe iarba udă. Câţiva copii chicoteau în spatele meu.

Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că acum mă aflam în capătul din faţă al şirului. Eram destul de aproape ca să-l strig pe Unchiul Al. Asta am şi făcut.

— Unde mergem?

El a grăbit pasul şi nu mi-a răspuns.

— Unchiul Al, o să avem mult de mers?

Se prefăcu iar că nu mă aude.

M-am hotărât să renunţ.

Ne-a condus către locul de scăldat, apoi a luat-o la dreapta. Acolo unde râul se îngusta, se vedeau pâlcuri dese de copaci.

Uitându-mă la coada şirului, i-am văzut pe Larry şi pe celălalt îndrumător cum încercau să-l prindă din urmă pe Unchiul Al.

„Oare despre ce e vorba?” m-am întrebat.

Tot uitându-mă la pălcurile de copaci scunzi şi deşi care se zăreau înaintea noastră, un gând începu să-şi facă loc în mintea mea.

Acest gând era atât de înspâimântător – dar atât de real, dintr-odată – încât îi luă mult timp să se închege.

„Pot evada printre copacii aceia.

Pot să fug de Unchiul Al şi de tabăra lui înfiorătoare.”

Ideea era atât de captivantă, încât aproape că m-am împiedicat. Am dat peste băiatul din faţa mea, o matahală pe nume Tyler, care se întoarse şi se uită urât la mine.

„Hai”, mi-am zis, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. „Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te bine…”

Nu-mi dezlipeam privirea de la copaci. Am văzut că erau atât de apropiaţi unul de altul încât părea că ramurile sunt împletite între ele; şi erau atât de mulţi, că păreau să se întindă la nesfârşit.

„Nu m-ar găsi niciodată aici”, mi-am zis. „Ar fi foarte uşor să mă ascund printre aceşti copaci.”

Dar după aceea?

Nu puteam sta în pădure pentru totdeauna.

Cu ochii ţintă la copaci, mă străduiam să mă concentrez, să gândesc limpede.

Puteam să urmez cursul râului. Da. Să merg de-a lungul lui, pe mal. În cele din urmă, trebuia să ducă spre un oraş. *Trebuia* să ajungă la un oraş.

O să intru în primul oraş. Apoi o să-i sun pe părinţii mei.

„Pot să o fac”, m-am gândit, atât de nerăbdător, că de-abia puteam să mai stau în rând.

„Tot ce trebuie să fac este să fug. Să fac un efort. Când nu se uită nimeni. În pădure. În adâncul pădurii.”

Ajunsesem aproape de copaci. Soarele se ridicase, luminând cerul rozaliu al dimineţii.

Stăteam în umbra copacilor.

„Pot să o fac”, mi-am zis.

„În curând.”

Inima îmi bătea cu zgomot. Transpiram, deşi aerul era încă rece.

„Calmează-te, Billy!” mi-am dat singur un avertisment. „Calmează-te!”

„Aşteaptă momentul potrivit.

Aşteaptă să apară ocazia.

Apoi lasă în urmă Tabăra de Coşmar. Pentru totdeauna.”

Stând la umbră, am examinat copacii. Am ochit o potecă îngustă care se cufunda în pădure, la câţiva metri mai încolo.

Am încercat să calculez cât timp mi-ar trebui ca să ajung la potecă. Probabil, cel mult zece secunde. Apoi, în alte cinci secunde, aş putea fi la adăpostul copacilor.

„Pot să o fac”, m-am gândit.

„Pot să dispar în mai puţin de zece secunde.”

Am respirat adânc, mi-am încordat muşchii picioarelor, pregătindu-mă să fug.

Apoi m-am uitat la capătul din faţă al şirului. Spre groaza mea, Unchiul Al se uita fix la mine. Şi ţinea o puşcă în mâini.

20

Când l-am văzut cu puşca în mâini, am ţipat.

Îmi citise gândurile? Ştia că mă pregăteam să fug?

Uitându-mă la puşcă, am simţit un fior rece pe şira spinării. Când l-am privit însă pe Unchiul Al, mi-am dat seama că nu se uita la mine.

Atenţia lui era îndreptată spre cei doi îndrumători, îşi lăsaseră sacii la pământ şi se străduiau să-i deschidă.

— De ce ne-am oprit? întrebă Tyler, cel care era în faţa mea.

— Am ajuns la capătul drumului? glumi un copil. Ceilalţi râseră.

— Cred că putem să mergem înapoi acum, zise un altul.

Fără să-mi cred ochilor, priveam cum Larry şi celălalt îndrumător începuseră să scoată puşti din cei doi saci.

— Aliniaţi-vă şi luaţi câte o puşcă! ne ordonă Unchiul Al, lovind de pământ cu mânerul puştii sale.

— Câte o puşcă pentru fiecare băiat! Haideţi, grăbiţi-vă!

Nimeni nu făcu nicio mişcare. Toţi îşi închipuiau că Unchiul Al glumeşte.

— Ce aveţi, n-auziţi? Am spus *să vă grăbiţi!* se răsti el supărat.

Îşi încărcă braţele cu arme şi începu să le împartă copiilor.

Mie îmi împinse arma în piept atât de tare, că m-am dat câţiva paşi înapoi. Am prins-o de încărcător înainte de a cădea la pământ.

— Ce se întâmplă? mă întrebă Tyler.

Am dat din umeri, examinând arma plin de oroare. Nu mai ţinusem vreodată în mână niciun fel de armă. Părinţii mei erau amândoi împotriva armelor.

Câteva minute mai târziu, eram aliniaţi cu toţii la umbra copacilor, fiecare ţinând o puşcă în mână. Unchiul Al stătea în mijlocul şirului şi ne făcu semn să ne strângem roată în jurul lui ca să-l putem auzi.

— Ce se întâmplă? Exersăm tragerea la ţintă? întrebă un băiat.

Auzindu-l, Larry şi alţi doi îndrumători chicotiră. Unchiul Al rămase serios şi cu privirea încrâncenată.

— Ia ascultaţi! se răsti el. Gata cu glumele! E vorba de o treabă serioasă!

Cercul de băieţi se strânse în jurul lui. Tăcurăm. O pasărea ciripea tare într-un copac din apropiere. Îmi amintea într-un fel de planul meu de evadare.

Oare avea să-mi pară rău că nu fugisem?

— Două fete au fugit din tabăra lor noaptea trecuta, anunţă Unchiul Al sec. Una blonda şi una roşcată.

„Dawn şi Dori!” mi-am zis eu. „Pun pariu că despre ele e vorba.”

— Cred că este vorba de aceleaşi fete care s-au furişat în tabăra băieţilor şi s-au ascuns lângă locul de scăldat, acum câteva zile.

„Într-adevăr!” m-am gândit eu fericit. „*Ele* sunt! Au scăpat!”

Mi-am dat seama deodată că un zâmbet larg mi se întinsese pe faţă. L-am alungat repede, înainte ca Unchiul Al să vadă reacţia mea la veştile pe care tocmai le dăduse.

— Cele două fete sunt pe undeva prin pădurea asta, băieţi! Undeva, pe aproape, continua Unchiul Al. Puştile voastre sunt încărcate. Ţintiţi cu grija dacă le vedeţi. Nu au cum să ne scape!

21

— Cum? am îngânat eu, neputând să-mi cred urechilor. Adică trebuie să le împuşcăm?

M-am uitat în jur. Toţi băieţii erau la fel de uluiţi şi de confuzi ca şi mine.

— Da, trebuie să le împuşcaţi, răspunse Unchiul Al cu răceală. V-am spus, încearcă să fugă!

— Dar nu putem face aşa ceva! am strigat eu.

— E uşor, zise Unchiul Al. Îşi ridică puşca pe umăr şi se prefăcu apoi că trage: Vezi? Nimica toată!

— Dar nu putem lua viaţa unor oameni! am insistat eu.

— Să omorâţi? Expresia i se schimbă în spatele ochelarilor întunecaţi. Dar nu am zis să le omorâţi. Aceste puşti sunt încărcate cu gloanţe cu tranchilizante. Vrem doar să le oprim pe aceste fete, nu să le facem rău!

Unchiul Al făcu doi paşi spre mine, cu puşca în mâini. Se opri ameninţător, uitându-se la mine de sus.

— Ai ceva de obiectat în privinţa asta, Billy? mă întrebă.

Voia să mă provoace.

Am văzut cum şi ceilalţi băieţi dădeau înapoi.

În pădure se făcu tăcere. Chiar şi pasărea se opri din ciripit.

— Ai ceva de obiectat în privinţa asta? repetă Unchiul Al.

Puteam să-i simt răsuflarea acră.

Îngrozit, am făcut un pas înapoi, apoi încă unul.

De ce îmi făcea asta? De ce mă provoca în felul acesta?

Am inspirat adânc şi mi-am ţinut răsuflarea. Apoi am ţipat cât de tare am putut:

— Nu, nu o să o fac!

Fără să-mi dau seama prea bine ce fac, am ridicat puşca la umăr şi am ţintit spre pieptul Unchiului Al.

— O să-ţi pară rău, mormăi acesta cu voce joasă, îşi smulse ochelarii de soare şi îi aruncă spre pădure. Apoi mă privi cu ochi îngustaţi, furioşi: Lasă arma, Billy! O să te fac eu să-ţi pară

rău!

— Ba nu, am zis eu, fără să dau înapoi. Nu o să faci nimic. Vacanţa în tabără s-a încheiat. Nu o să faci nimic!

Picioarele îmi tremurau atât de tare, că de-abia mă mai ţineam drept.

Dar nu aveam de gând să le vânez pe Dori şi pe Dawn. Nu aveam de gând să mai fac nimic din ceea ce spunea Unchiul Al. Niciodată.

— Dă-mi puşca, Billy, îmi zise el cu vocea lui joasă şi ameninţătoare. Întinse mâna după puşcă: Dă-o încoace, băiete!

— Nu! am strigat eu.

— Dă-o încoace imediat! a ordonat el, cu ochi arzători. Acum!

— Nu! am strigat eu.

Clipi o dată. De două ori. Apoi se repezi spre mine.

Am făcut un pas înapoi cu arma ridicată spre Unchiul Al şi am apăsat pe trăgaci.

22

Puşca pocni slab.

Unchiul Al îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Lăsă puşca să-i cadă la picioare.

— Hei! am strigat eu, uluit, având arma aţintită asupra lui.

— Felicitări, Billy! zise el, zâmbindu-mi cu căldură. Ai trecut testul!

Înaintă şi îmi întinse mâna.

Şi ceilalţi băieţi aruncară armele la pământ. Şi ei zâmbeau. Larry, şi el zâmbitor, îmi arătă semnul victoriei.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, bănuitor.

Am lăsat încet arma jos.

Unchiul Al îmi luă mâna şi mi-o strânse tare.

— Felicitări, Billy! Ştiam că vei trece testul!

— Poftim? Nu înţeleg! am strigat eu, foarte frustrat.

Dar în loc să-mi explice despre ce era vorba, Unchiul Al strigă spre copaci:

— E în regulă! S-a terminat! A trecut testul! Ieşiţi să-l felicitaţi!

Şi cum stăteam eu acolo cu gura căscată de uimire, lumea a început să iasă din pădure.

Mai întâi, au ieşit Dawn şi Dori.

— Parcă vă ascundeaţi în pădure! am strigat eu.

Drept răspuns, au început să râdă.

— Felicitări! mi-a zis Dawn.

Apoi au ieşit ceilalţi, zâmbind şi felicitându-mă.

Am ţipat când l-am văzut pe Mike. Era teafăr!

Lângă el se aflau Jay şi Roger!

Colin a ieşit şi el dintre copaci, urmat de Chris şi de Tommy. Toţi zâmbeau şi păreau fericiţi şi sănătoşi.

— Ce, ce se întâmplă aici? m-am bâlbâit eu.

Eram complet năuc. Mă lua cu ameţeală.

Nu înţelegeam. Nu înţelegeam nimic.

Apoi mami şi tati ieşiră dintre copaci. Mami s-a repezit la mine şi m-a îmbrăţişat. Tati m-a mângâiat pe creştet.

— Am ştiut eu că vei trece testul, Billy, îmi zise el. În ochi avea lacrimi de bucurie.

Am simţit că nu mai pot. Am împins-o uşor pe mama la o parte.

— Ce *test?* Ce e asta? Despre ce e vorba?

Unchiul Al mi-a înconjurat umerii cu braţele şi m-a depărtat de grupul celorlalți. Mami şi tati ne-au urmat.

— Aceasta nu este o tabără de vară obişnuită, îmi explică el, zâmbind în continuare, cu faţa roz aprins. Este un laborator de testare al guvernului.

— Ce? am spus eu înghiţind în sec.

— Ştii că părinţii tăi sunt oameni de ştiinţa, Billy! continua Unchiul Al. Se pregătesc să plece într-o expediţie foarte importantă. Şi de data asta vor să te ia cu ei.

— De ce nu mi-aţi spus? i-am întrebat eu pe părinţii mei.

— Nu puteam! a exclamat mama.

— Conform regulilor guvernamentale, copii nu au voie să meargă în expediţii oficiale decât dacă trec anumite teste. Asta ai făcut tu aici. Ai fost supus unor teste.

— Teste pentru ce? am întrebat eu, încă foarte uimit.

— Ca să vedem dacă ştii să asculţi ordinele care ţi se dau, explică Unchiul Al. Ai trecut acest test când ai refuzat să te duci la Cabana Interzisa. Ridică doua degete. În al doilea rând, a trebuit să-ţi testăm curajul. Ai dat dovadă de aşa ceva când l-ai salvat pe Larry. Ridică al treilea deget. În al treilea rând, am vrut să vedem dacă ştii când *să refuzi* să asculţi ordinele care ţi se dau. Ai trecut şi testul acesta, refuzând să le cauţi pe Dawn şi pe Dori.

— Şi toată lumea a participat la chestia asta? Toţi băieţii din tabără? îndrumătorii? Toţi? Au fost toţi nişte actori?

Unchiul Al dădu din cap:

— Cu toţii lucrează în acest laborator de testare. Deveni serios: vezi tu, Billy, părinţii tăi vor să te ducă într-un loc periculos, poate cel mai periculos dintre câte se cunosc în univers. Aşa că trebuia să ne asiguram că te vei descurca.

Cel mai periculos loc din univers?

— Unde? i-am întrebat pe părinţii mei. Unde vreţi să mă duceţi?

— Exista o planeta foarte ciudată care se numeşte Pământ, a răspuns tati, uitându-se la mami. E foarte departe de aici. Dar ar putea fi interesant. Locuitorii ei sunt ciudaţi şi imprevizibili, şi nimeni nu i-a studiat vreodată.

Râzând, i-am îmbrăţişat.

— Pământ?! Sună cam ciudat. Dar nu poate să fie mai periculos sau mai interesant decât tabăra Clar de Lună.

— O să vedem, răspunse mama încet. O să vedem!

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.